

คำนำนักเขียน

สวัสดิ์คะนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ขอแนะนำตัวเองสั้น ๆ ก่อนเลยนะคะ นักเขียนนามปากกา ‘นับลัษณ์’ มีชื่อเล่นว่า ‘จ๊อบแจ้’ นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งคะ บางท่านอาจจะคุ้นเคยกับนามปากกาที่มานี้บ้างผ่านทางเว็บเด็กดีหรือช่องทางอื่นๆ นะคะ

ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณทุกท่านที่ตัดสินใจหยิบเรื่อง *ซ่อนรัก บำเรอใจ* ขึ้นมาอ่านมากๆ เลยคะ เรื่องนี้นักเขียนตั้งใจจะสื่อให้เห็นถึงความรักที่ต่างคนต่างมอบให้แก่กัน แต่กลับไม่กล้าที่จะพูดออกมาให้อีกฝ่ายได้รับรู้ กลับเลือกที่จะทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายเพื่อรังสรรค์เอาไว้

เรื่องราวความรักครั้งนี้เกิดขึ้นที่ไรทางเหนือ บรรยากาศแสนอบอุ่นจะหลอมหัวใจของทุกท่านให้ซึมซับเรื่องราวความรักอันซับซ้อนของคนทั้งสอง ส่วนบทสรุปของเรื่องราวความรักครั้งนี้จะจบลงเช่นไรมาร่วมลุ้นและเป็นส่วนหนึ่งในความรักครั้งนี้ของพวกเขาทั้งสองคนกันนะคะ

ก่อนจะจากกันตรงนี้ นักเขียนต้องขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่คอยส่งกำลังใจมาให้ ขอขอบคุณทุกคำติชม เพราะมันมีค่าอย่างมากกับการพัฒนางานเขียน ขอขอบคุณคุณแม่และพี่ชายทั้งสองคนที่คอยให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณปาล์ม เพื่อนสาวสุดสวยที่คอยอ่านต้นฉบับให้เพื่อนตลอดเวลาที่ต้องการ และที่สำคัญที่สุดเลยต้องขอขอบคุณโอกาสดีๆ จากทางสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ ขอขอบคุณกอฟฟีนี่ๆ สำหรับ

ต้นฉบับที่สมบูรณ์แบบนี้ค่ะ

สามารถติดต่อพูดคุยกันได้ที่ www.facebook.com/F.W.writer
หรือค้นหาด้วยคำว่า ‘นับลักษณ์’ ได้เลยคะ

นับลักษณ์

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

1

เข้าใจผิด

กระเป๋าสีเสื้อผ้าขนาดปานกลางสีขาวดำลายทางยี่ห้อหรรณุกวางลงข้างขาเร็วสรวยภายใต้กางเกงยีนเนื้อผ้าดีสีดำ มีรอยขาดช่วงเข้ากว้างกว่าจุดอื่นทำให้ผิวขาวเนียนโผล่พ้นออกมา ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยผมสีน้ำตาลทองซึ่งแสงกลางและทำลอนขนาดใหญ่ยาวลงมาจนเกือบถึงบั้นท้ายปลิวไหวตามทิศทางของกระแสม

ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองยังป้ายประกาศรับพนักงานขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ด้านหน้าของ ‘ไร่ทางเหนือ’ ด้วยสายตายากเกินจะคาดเดาความคิดได้ ทำให้คนงานในไร่หลายคนซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานตามหน้าที่ของตนอดไม่ได้ที่จะมองมายังหญิงสาว เพราะเธอยืนมองป้ายประกาศอยู่นานพอสมควรแล้ว

“มาสมัครงานหรือคะ”

เสียงที่ดังขึ้นทางด้านหลังทำให้ธมนต์หลุดออกจากภวังค์ ก่อนจะหันกลับไปมองบุคคลที่มายืนอยู่ด้านหลังของเธอตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

“ว่ายังไงนะคะ” ธมนต์ถามกลับด้วยความสงสัย เมื่อไม่ได้ตั้งใจฟังประโยคสนทนาที่เอ่ยทักออกมาเมื่อครู

“ฉันถามว่าคุณมาสมัครงานหรือคะ” หญิงสาวคนงานในไร่ถามอีกรอบ

“ค่ะ” ธมนต์ตอบอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ เธอไม่มีความคิดที่อยากจะมาสมัครงานที่ไรทางเหนือเลยสักนิด เพียงแค่อยากจะทำใจจากเรื่องเลวร้ายที่ทำให้หัวใจเจ็บปวดอยู่ในขณะนี้เท่านั้นเอง

“วันนี้พอเลี้ยงจิดนอยู่ค่ะ คุณเดินตามเส้นทางนี้ไปเรื่อยๆ แล้วจะเจอเรือนสำนักงานหลังสีเขียวอยู่ทางขวามือค่ะ เข้าไปในนั้นแล้วบอกว่ามาสมัครงานนะคะ อย่าลืมบอกตำแหน่งที่คุณจะทำด้วย” คนงานในไร่บอกพร้อมกับชี้นิ้วบอกเส้นทางในไร่ให้แก่ธมนต์

เรียวคิ้วสวยขมวดเข้าหากันอยู่นาน ก่อนจะส่งยิ้มเป็นการขอบคุณอีกฝ่ายและหยิบกระเป๋าเดินทางของตัวเองแล้วก้าวเดินไปตามเส้นทางที่คนงานบอกมาเมื่อสักครู่

ยามที่รองเท้าผ้าใบสีแดงเลือดหมูมีเยื่อเหยียบย่ำลงไปบนถนนสายเล็กที่ไม่ได้ปูด้วยคอนกรีต ทำให้เศษดินที่ปนกับต้นหญ้าเล็กๆ เกาะติดที่รองเท้าทำให้สีของมันหม่นหมองลงไปทันตาเห็น เสียงเพลงจังหวะสบายๆ ผ่อนคลายอารมณ์ดังออกมาจากเอียร์โฟนสีขาวที่ครอบอยู่บนใบหูทั้งสองข้างของสาวร่างบาง ทำให้เธอเริ่มมีความสุขขึ้นมาเล็กน้อย เพราะบรรยากาศและเสียงเพลงช่างเข้ากันเสียจริง

สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นองุ่นที่ปลูกเป็นแถวเรียงรายยาวไปจนสุดลูกหูลูกตา มีคนงานหลายสิบชีวิตกำลังเก็บเกี่ยวผลผลิต บ้างก็กำลังตัดตกแต่งกิ่งอยู่ ไร่องุ่นแห่งนี้ตั้งอยู่บนภูเขาสูงในจังหวัดเชียงราย จึงทำให้บรรยากาศรอบข้างเต็มไปด้วยเทือกเขาเขียวขจี หมอกควั่นจางๆ ทำให้บรรยากาศเย็นสบายไม่ร้อนอย่างที่ควรจะเป็นแม้จะเข้ายามสายของวันไปแล้ว

เรียวขาขาวที่ผ่านการเดินมายาวนานเริ่มหมดแรงลง แต่กลับไม่พบเรือนหลังสีเขียวตามคำบอกกล่าวของคนงานเสียที ธมนต์ตัดสินใจทิ้งกระเป๋าเดินทางลงข้างตัวก่อนจะนั่งยองๆ ลงไปพักเอาแรงและบรรเทาอาการปวดเมื่อย มือบางดึงเอียร์โฟนสีขาวออก ก่อนที่ดวงตา

คู่สวยสี่รติกาลจะสอดสายมองหาเรือนสำนักงานหลังสี่เขียวที่อยู่
ทางขวามือตามคำบอกกล่าว

“พะ...พี่คะ”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยอ่อนดังขึ้นด้านหลัง ทำให้
ธมนต์ต้องหันไปมองตามเสียงเรียก คิ้วสวยขมวดขึ้นอีกรอบ และส่ง
ยิ้มบางๆ ไปให้อีกฝ่ายที่กำลังเดินอย่างหมดแรงจนแทบจะคลานเข้า
มาหาเธอ

“เรียกตั้งนาน” เสียงแหบบ่งบอกความเหนื่อยของอีกฝ่ายได้
อย่างชัดเจน พร้อมกับร่างที่ทิ้งตัวลงนั่งกันติดพื้นที่อาจจะทำให้กางเกง
สีเทาขาวเปื้อนไปด้วยดินสีน้ำตาลแดง

“เรียกฉันหรือ” ธมนต์ถามคนตรงหน้าอย่างสงสัย เธอไม่รู้จัก
อีกฝ่ายแน่นอน แถมยังเรียกเธอว่าพี่ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร เพราะท่าทาง
อีกฝ่ายคงอายุสักยี่สิบต้นๆ ต่างจากเธอที่แค่ครึ่งห้าสิบอยู่แล้ว

“แป้นะพี่” อีกฝ่ายบอกก่อนจะหายใจเข้าออกอยู่นานแล้วพูด
ขึ้นต่อ “คือคนงานที่อยู่ตรงปากทางเข้าไปบอกหนูว่ามีคนมาสมัครงาน
เหมือนกับหนู แต่เดินเข้ามาก่อนแล้ว หนูเลยรีบวิ่งตามพี่มา แต่เรียกพี่
เท่าไรก็ไม่หันมาสักที โชคดีนะที่พี่หยุดพักอยู่ตรงนี้” อีกฝ่ายร่ายยาว

“แล้ว?” ธมนต์ขมวดคิ้วพร้อมกับส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความ
สงสัยออกมา เมื่ออีกฝ่ายร่ายยาวในเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องเล่าแทนเรื่อง
ที่เป็นใจความสำคัญ

“พี่คนงานบอกหนูว่า พอเลี้ยงจะรับพนักงานสองคนแต่
คนละตำแหน่ง หนูเลยอยากนัดแนะกับพี่ก่อน จะได้ไม่ต้องลงตำแหน่ง
เดียวกัน จะได้เข้าทำงานทั้งสองคนไง” อีกฝ่ายเลื่อนตัวเข้ามากระชับ
ที่ขางหูของธมนต์อีกด้วย

“แล้วเราอยากทำตำแหน่งไหนล่ะ” ธมนต์ถาม เธอไม่คิดจะเข้า
มาทำงานที่นี้แต่แรกอยู่แล้ว หากมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ แต่ตอนนี้งาน

ในไร่ทางเหนือคือทางเลือกเดียวของเธอ

“หนูอยากเป็นพนักงานขาย ไม่อยากทำงานด้านบัญชีหรือผู้จัดการร้าน คือหนูเรียนจบแค่ ม.ปลาย เองนะพี่ ไม่ค่อยชอบตัวเลขเท่าไร”

“แล้วพนักงานขายไม่ได้ทำเกี่ยวกับตัวเลขหรอกหรอ” ธมนต์ถามอย่างหยอกล้อกับคนที่เพิ่งรู้จักกันเพียงไม่กี่นาที แต่ดันเข้ามาพูดคุยกับเธอได้อย่างสนิทสนมราวกับรู้จักกันมาแรมปี

“มันไม่เหมือนกัน พนักงานขายก็แค่ขายแล้วก็ทอนเงินตามตัวเลขที่ขึ้นบนจอ แต่บัญชีมันต้องคอยจดและคอยเขียนรายได้รายจ่ายเยอะเยอะ หนูทำไม่ได้หรอก ยิ่งผู้จัดการร้านอย่าไปหวังเลยพี่ ถึงแม้เงินมันจะดีกว่าก็ตามเถอะ” อีกฝ่ายบอกพร้อมกับเบะปาก

ธมนต์เผลอส่งเสียงหัวเราะอย่างเอ็นดูอีกฝ่ายในลำคอพร้อมกับส่ายหน้าไปมา

“เอานั่นก็ได้ แต่เดินมาไกลขนาดนี้แล้ว ยังไม่เจอเรือนสำนักงานหลังสีเขียวที่ว่าเลย” สาวร่างบางตอบตกลงพร้อมกับบ่นที่ไม่พบเรือนสำนักงานสักที

“พี่เดินเลยมาแล้วจนจะเข้าเขตพื้นที่ทำไร่กาแฟแล้วเนี่ย”

ตอนนี้ทั้งคู่นั่งคุยกันอยู่ที่เขตของไร่รุ่งน ซึ่งเดินไปอีกไม่ไกลมากนักก็จะเข้าเขตพื้นที่ว่างของไร่ทางเหนือ ซึ่งติดป้ายเอาไว้ว่าจะทำเป็นไร่กาแฟ

“เลยมาแล้วหรอ” ธมนต์หันกลับไปมองยังจุดที่อีกฝ่ายบอกเส้นทางที่มองไม่เห็นปลายทางทำให้ธมนต์ถอนหายใจออกมา

“ใช่ค่ะ พี่นะเดินเลยมาแล้วแต่ไม่ไกลมากหรอ เดินกลับไปที่ถนนเถอะพี่ ก่อนที่พ่อเลี้ยงจะไม่อยู่ที่เรือนสำนักงาน”

อีกฝ่ายเอ่ยเชิญชวนพร้อมกับลุกขึ้นบดเศษดินที่ติดกางเกงออก ก่อนจะเดินนำสาวร่างบางที่ลุกขึ้นยืนหยิบกระเป๋าเดินทางขึ้นมาแล้ว

พากันเดินกลับไปตามทางเดิม

ถึงว่าทำไมเธอถึงเดินผ่านมันไปอย่างไม่ทันสังเกตเห็นทั้งที่มองหาอยู่ตลอด เรือนสำนักงานหลังที่ว่าจะต้องเลี้ยวเข้าไปในไร่รูงนทางด้านขวามือ ซึ่งมีระยะความกว้างของแถวต่างจากแถวอื่น และจะพบต้นไม้ขนาดใหญ่ที่บดบังเรือนสำนักงานหลังใหญ่สีเขียวเอาไว้อยู่

“เดี๋ยวนำเอกสารที่เตรียมมาให้พี่ก่อนเลยนะคะ เพราะพี่ต้องเอาเข้าไปด้านในก่อน แล้วน้องสองคนก็กรอกใบสมัครนี้รอ” พนักงานที่นั่งอยู่ด้านหน้าบอกเมื่อทั้งคู่บอจุดประสงค์ออกไป

ธมนต์หยิบซองเอกสารสีน้ำตาลออกมายื่นให้พนักงานก่อนจะรับใบสมัครมากรอกข้อมูล

“พี่ชื่ออะไรเหรอ เดินมาด้วยกันตั้งนานแล้วไม่ได้ถามสักที” เพื่อนร่วมทางถามธมนต์ที่กำลังกรอกข้อมูลของตัวเอง พร้อมจ้องมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ธมนต์ เออ...เรียกพี่ว่ามินต์ดีกว่า เราละ”

“ใบหม่อนคะ เบญญา คำปิ่นทอง” เบญญาตอบด้วยรอยยิ้มสดใส

ทั้งสองไม่ได้เอ่ยบทสนทนาใดๆ ต่อกันอีก ต่างฝ่ายต่างจดจ่ออยู่ที่แผ่นกระดาษตรงหน้า ไล่อ่านช่องข้อมูลต่างๆ ที่จะต้องกรอกลงไป ส่วนใหญ่ก็จำพวกข้อมูลส่วนตัวทั่วไป แต่ตรงช่องประวัติการทำงานนี่นะสิ ทำเอาธมนต์ถึงกับนิ่งค้าง เพราะเธอเรียนจบปริญญาตรีด้านการออกแบบแฟชั่นดีไซน์และเทคโนโลยีจากฝรั่งเศสในเวลาสามปี และทำงานกับห้องเสื้อที่นั่นอีกเกือบสี่ปี

จะเขียนลงได้อย่างไรดี...แถมใบวุฒิการศึกษาที่มีอยู่ตอนนี้มันเป็นวุฒิของ ม.6 เท่านั้นเอง...

“พี่มินต์ไม่เคยทำงานมาก่อนเหรอ” เบญญาจับอาการผิดสังเกตได้ เพราะคงเห็นอีกฝ่ายทำอึกยักราวกับไม่รู้ว่าจะเขียนลงไป

อย่างไรดี

“อ้อ” รมณต์ขานรับอย่างไม่ปกปิด

รมณต์เคยทำงานที่ห้องเสื้อ มีความฝันอยากจะเป็นเจ้าของแบรนด์และเปิดห้องเสื้อของตัวเอง จัดแฟชั่นโชว์ด้วยตัวเองที่ฝรั่งเศส แต่ทุกอย่างก็มีอันต้องพับเก็บ เพราะมารดาบังเกิดเกล้าเรียกตัวเธอกลับมาแต่งงานกับคู่หมั้นคู่หมายนามว่า ‘พุดินาท’ ซึ่งเป็นพี่ชายคนสนิท และเป็นคนที่รมณต์เองก็มอบหัวใจให้พี่ชายคนนี้ไปแล้วทั้งดวง

หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมปลาย รมณต์ก็สอบติดทุนเรียนออกแบบที่ฝรั่งเศส ด้วยความที่ชอบด้านนี้เลยทำให้เธอตัดสินใจไปเรียน ก่อนจะไปเธอกับพุดินาทก็ตกลงปลงใจหมั้นหมายกันเอาไว้ เวลาเกือบเจ็ดปีไม่ได้ทำให้ความรักของทั้งคู่ลดน้อยลง พอมารดาเรียกตัวเธอกลับมาอย่างกะทันหันจึงเกิดเอะใจขึ้นมา เธอจึงเดินทางกลับเมืองไทยก่อนกำหนดที่ได้นัดแนะกับมารดาไว้

พุดินาทกำลังโอบกอดอยู่กับปิ่นมนัสอย่างสนิทชิดเชื้อราวกับว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ได้หยุดอยู่ที่คำว่าเพื่อน เขาเดินโอบปิ่นมนัสเข้ามาในร้านอาหารหรู...ร้านที่เขาขอหมั้นเธอ มือของทั้งคู่กอบกวมกันเอาไว้ด้วยใบหน้าแดงย้ม นั่นคือภาพแรกที่รมณต์เห็นคู่หมั้นของตัวเองหลังจากกลับมาถึงเมืองไทย

น้ำตาที่ไหลอาบแก้มไม่สามารถอธิบายความรู้สึกของรมณต์ในตอนนั้นได้เลย ไม่รู้ว่กำลังเสียใจ เจ็บปวด หรือรู้สึกเหมือนโดนหักหลังกันแน่ แต่สิ่งที่เธอทำหลังจากสติกลับมาเต็มร้อยก็คือหาที่พักในโรงแรมแถวนั้น และหาสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยก่อนทุกอย่างจะจบลงที่ ‘ไร้ทางเหนือ’

“ไม่ต้องกังวลหรือกฟิมันต์ ครั้งแรกที่หนูไปสมัครนะ หนูก็บอกเขาไปตรงๆ ว่าอยากได้ประสบการณ์เพราะไม่เคยทำงานมาก่อน เจ้าของร้านใจดีเลยให้หนูทำ ฟิมันต์ก็บอกพ่อเลี้ยงไปแบบหนูคงได้งาน

อยู่แล้ว คนเราไม่ได้ทำงานมาแต่เกิดหรอกนะ พี่มันไม่ต้องไปซีเรียส”
เบญญาบอกอย่างคนช่างพูด

ธมนต์เหลือบมองใบสมัครงานของอีกฝ่ายก็ต้องตาโต เพราะ
ประวัติการทำงานของอีกฝ่ายยาวเป็นหางว่าว ทั้งพนักงานทำความสะอาด
สะอาด พนักงานล้างจาน และเสิร์ฟอาหาร

“เราเริ่มทำงานตั้งแต่อายุเท่าไรหรือ ทำไมประวัติงานเยอะ
จัง”

“หนูเริ่มทำงานตั้งแต่ ม.2 นะพี่ แม่หนูเป็นแค่แม่บ้านรับจ้าง
ทั่วไป เงินไม่พอจ่ายค่าเรียนน้องเลยต้องให้หนูทำงานช่วยอีกแรง”

“ตอนที่อยู่ ม.2 เรียนหนังสืออย่างเดียวเลย” ธมนต์เล่าเรื่องราว
ของเธอออกไปบ้าง ก่อนที่จะได้พูดคุยกับเบญญาต่อ ทั้งคู่ก็ถูกเรียกตัว
เข้าไปยังห้องทำงานของพ่อเลี้ยงเจ้าของไร่เสียก่อน

“ทำไมถึงเป็นผู้หญิงสองคนละ” เสียงราบเรียบของชายหนุ่ม
ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่มีเอกสารและเครื่องคอม-
พิวเตอร์วางอยู่ใกล้กันถามขึ้น สายตาคมกริบจ้องมองทั้งสองคน

“เอ่อ...ก็ผู้หญิงทั้งสองคนนะคะ” พนักงานหญิงตอบอย่างเกรงๆ
อีกฝ่าย

ท่าทางของชายหนุ่มทำเอาร่างของทั้งสองคนไม่นับรวมกับธมนต์
นั่งค้างรากับแช่แข็ง ไม่กล้าขยับตัว ไหนจะสายตาที่จ้องรากับจะ
ตะครุบเหยื่อนั่นอีก

“แล้วไอ้ชื่อพร้อมกับเอกสารข้อมูลของนายธมนธรรมนี่มันของ
ใครกัน” ชายหนุ่มวางเอกสารลงบนโต๊ะเสียงดัง

“ธมนธรรม ประภารัตน์” ธมนต์ทวนคำพูดของชายหนุ่ม คิ้วเรียว
ขมวดเข้าหากัน

“ใช่ นายธมนธรรม ประภารัตน์ คือเธอหรือ” ชายหนุ่มหันมา

จอมองร่างบาง ก่อนจะส่งสายตาคาดคั้นให้อีกฝ่ายพูดถึงความเป็นมาของเอกสารที่อยู่บนโต๊ะ

“คือว่า...” น้ำเสียงเรียบนิ่งไม่มีอาการตื่นกลัวถูกส่งออกจากริมฝีปากของธมนต์ เธอไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดีเพราะมันคือชื่อของน้องชายเธอ แถมเอกสารที่กระจัดกระจายอยู่ตรงหน้าก็เป็นของน้องชายเธอหมดแทบทุกแผ่น ซึ่งเธอคงจะหยิบสลับกับน้องชายที่ต้องใช้เอกสารพวกนี้ในการย้ายที่เรียนเมื่อวานก่อนตอนที่นัดน้องให้มาพบเพื่อเอาเอกสารส่วนตัวของเธอมาให้

หากต้องกลับไปเอาเอกสารมาใหม่ พุฒินาทและครอบครัวของเธอต้องรู้ว่าเธอกลับมาีก่อนกำหนด

“ตกลงเอกสารพวกนี้ของเธอใช่ไหม” ชายหนุ่มถามขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงจริงจังมากกว่าเดิม

ธมนต์ลอบถอนหายใจ ก่อนจะพยักหน้าตอบรับคำอีกฝ่ายไป เอกสารพวกนี้เป็นของเธอแต่ไม่ใช่ข้อมูลของเธอ จะเอ่ยปากบอกเขาอย่างไรดี

ธมนต์คิดหาคำพูดอยู่นานก็ลอบถอนหายใจอีกครั้ง

เอาเถอะ อย่างไรก็ตามเสียเอกสารพวกนี้มันก็ข้อมูลของน้องชายเธอ โชคยังคงเข้าข้างที่เป็นเพียงฉบับสำเนา ธมนธรรมคงไม่วุ่นวายนักหากต้องนำไปถ่ายเอกสารใหม่

“แปลงเพศมาแล้วใช่ไหมล่ะ”

บุคคลทั้งหมดในห้องเบิกตากว้างกับคำถามนี้ ไม่เว้นดวงตาสีรัตติกาลของธมนต์ที่เบิกกว้างขึ้นเช่นเดียวกัน ดวงตาสามคู่ที่จอมองธมนต์ทำให้เธอเริ่มอึดอัด

เธอนะหรือแปลงเพศมา

พอเลี้ยวแง่ไร้ทางเหนือคงคิดว่าเธอเป็นสาวประเภทสองอย่างนั้นสินะ ไม่แปลก เพราะเขากำลังอ่านข้อมูลของน้องชายเธออยู่

ใบหน้าน้องชายเธอก็คล้ายเธอเสียด้วย ต่างกันแค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“เอาเถอะๆ ฉันไม่เกี่ยงเรื่องเพศอยู่แล้ว” ยังไม่ทันที่ธมนต์จะได้ปฏิเสธ เขาก็เอ่ยตัดบทออกมาเสียก่อน ทำเอาหญิงสาวยืนนิ่งไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

“ฉันจะสัมภาษณ์ทีละคน เริ่มจากนะ...เอ่อ...ธมนธรรมก่อน แล้วกัน ส่วนเบญญาออกไปรอข้างนอกก่อน” ชายหนุ่มหันไปบอกพนักงาน ก่อนจะหันมาบอกธมนต์ที่เขาเองเกือบจะหลุดใช้สรรพนามที่บ่งบอกเพศกับเธอ

ทั้งห้องเงียบลงทันตา เมื่อเบญญาและพนักงานอีกคนออกไปแล้ว พ่อเลี้ยงหนุ่มตรงหน้าก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีก นอกจากจ้องมองไปทั่วทั้งเรือนร่าง ทำเอาธมนต์แอบกลืนน้ำลายลงคออยู่เป็นระยะ เพราะสายตาของอีกฝ่ายดูเจ้าเล่ห์อย่างไรชอบกล

“จะสัมภาษณ์อะไรก็เริ่มเลยเถอะค่ะ” ธมนต์เริ่มทนไม่ไหวกับสายตาของอีกฝ่ายที่กำลังจ้องหน้าอกของเธอไม่ละสายตา

“ผู้ชายแน่หรือวะ” ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเองเสียงเบา เขากับเพื่อนผ่านผู้หญิงมาเยอะ ดูอย่างไรคนตรงหน้าก็ดูว่าอาจจะไม่ใช่ผู้ชายที่ผ่านการแปลงเพศมา แต่เอกสารทุกอย่างมันชัดเจนแถมรูปที่ติดบนใบสมัครของอีกฝ่ายยังคล้ายกับตัวจริงไม่ผิดเพี้ยน ต่างก็แค่ตอนนี้ผมยาวกว่าในรูปและบวกกับการแต่งหน้าบางๆ อาจทำให้ผิดจากรูปไปหน่อย

เขายืนยันได้เลยว่าคนตรงหน้าไม่เคยผ่านมีดหมอมาแน่นอน ทุกอย่างบนใบหน้าของเธอดูลงตัว การแต่งตัวก็มีสไตล์เป็นของตัวเอง

ไม่คิดว่าการมานั่งรอหุ่นส่วนที่เป็นเจ้าของไร้ตัวจริงที่ออกไปทำธุระในตัวเมืองจะมีเรื่องสนุกมาให้เขาทำฆ่าเวลา อาจเป็นเพราะเขาเข้ามาจัดการเอกสารงานต่างๆ ที่นี้บ่อย จนพนักงานรู้จักและเคารพเขาราวกับว่าเป็นพ่อเลี้ยงของไร้คนอื่น เลยทำให้การตัดสินใจรับพนักงาน

ตกอยู่ที่เขาแทนเพื่อนสนิทที่ไม่อยู่

“อะแหม่ม” ชายหนุ่มกระแอมกระไอ ก่อนจะปรับตัวนั่งหลังตรง จ้องมองธมนต์อย่างจริงจังอย่างคนเอาการเอางาน “ทำไมถึงอยากทำงานที่ร้านนี้”

คำถามพึ่ๆ ของการสัมภาษณ์งานถูกถามออกมา ธมนต์ที่คิดคำตอบสำหรับคำถามนี้ไว้ก่อนหน้าแล้วจึงไม่หวั่นเท่าไรนัก

“ฉันชอบบรรยากาศของที่นี่ค่ะ”

“คุณชอบที่นี่แค่นี้แหละ งั้นคงไม่จำเป็นต้องทำงานที่นี่ก็ได้ มั้งครับ เพราะแค่ชอบบรรยากาศ คุณก็สามารถมาเที่ยวหรือพักผ่อน ช่วงวันหยุดก็ได้ เพราะทางไร่ของเราเปิดรีสอร์ทให้นักท่องเที่ยวที่ชอบบรรยากาศไร่ร้อน เทือกเขา ทะเลหมอกได้มาเข้าพัก แถมเรายังมีไกด์ นำเที่ยวภายในไร่ เหตุผลของคุณยังไม่หนักแน่นพอที่ผมจะรับคุณ เข้ามาทำงานที่นี่ มีเหตุผลอื่นอีกไหม” ชายหนุ่มบอกออกมาอย่างจริงจัง ยกเหตุผลร้อยแปดมาขัดแย้งคำพูดของธมนต์

“เอ่อ...เงินค่ะ ตอนนี้นั้นฉันต้องการเงินจำนวนมาก” ธมนต์คิดคำตอบสดๆ ออกไปอย่างรีบร้อน ไม่มีหลุดอาการตื่นตระหนก

“อยากได้เงินไปทำอะไร แล้วทำไมไม่ไปทำงานบริษัทที่มีสวัสดิการดีกว่าที่นี่” ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างไล่ต้อน แต่ดวงตาคมกริบก็ไม่คลาดจากหน้าอกหน้าใจของอีกฝ่ายที่มันดูโดดเด่นเกินรูปร่าง

‘คงจะเข้ามาแพงเลยสินะมันถึงได้อวบอ้วนอย่างนั้น อยากจะลองสัมผัสสักครั้ง...’

“เรื่องส่วนตัวค่ะ” ธมนต์คิดคำตอบไม่ออก อ้างเหตุผลส่วนตัวไปเสียอย่างนั้นพร้อมกับจ้องมองอีกฝ่ายตาเขียวที่ยังไม่เลิกจ้องมองหน้าอกของเธอเสียที

“ถ้าผมจะบอกว่าไม่รับคุณเข้าทำงานเพราะเหตุผลส่วนตัวของผมก็ได้สินะ” ชายหนุ่มพูดขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะยกยิ้มมอง

อีกฝ่ายไม่วางตา เขากำลังหลงใหลรูปร่างของเธอที่ช่างสวยโดดเด่น
ทุกอย่างลงตัวเข้ากันไปหมด แต่มันติดอยู่ที่เดียวจริงๆ ที่เธอไม่ใช่
ผู้หญิง และนั่นทำให้เขาลดความสนใจลงได้เกือบครึ่งเลยทีเดียว

หลังจากติดอยู่นานธมนต์ก็ขึ้นได้ เพราะสายตาของอีกฝ่าย
ที่จ้องมองตนอยู่ตลอดแถมมองไปยังจุดสำคัญเสียด้วย

“เอาไปทำ...” ธมนต์ก็มองจุดกึ่งกลางหว่างขาของตัวเอง
เพื่อบอกให้ชายหนุ่มตรงหน้ารู้ว่าเธอต้องการเงินจำนวนมากไปทำอะไร
กันแน่

คำตอบของคนตรงหน้าทำเอาชายหนุ่มลอบกลืนน้ำลายลงคอ
อย่างยากเย็น จุดที่ดูเรียบไม่มีอะไรโดดเด่นออกมาจากกางเกงยีนนั้น
มันยังคงเป็นน้องชายเหมือนของเขาอย่างนั้นแหละหรือ

“อะ...เอ่อ”

คำพูดที่ดูอึกอักของชายหนุ่มทำเอาหญิงสาวยิ้มพอใจกับการ
ตอบคำถามครั้งนี้ของตน

หิ...ชายหนุ่มคิดอะไรกับเธออยู่ ทำไมเธอจะดูไม่ออกกัน ท่าทาง
เจ้าชู้อย่างนั้น

“มีอะไรจะถามอีกไหมคะ” ธมนต์ถามออกไปอีกครั้ง หลังจาก
ที่อีกฝ่ายยังไม่ละสายตาจากจุดสงวนของเธอ

“ฮึ้ย” ชายหนุ่มหลุดออกจากภวังค์ สะบัดตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว
คล้ายจะไล่คำพูดที่ติดสมองของเขาออกไป

ตรงนั้นยังไม่ผ่า ถ้าผ่าแล้วก็ว่าไปอย่าง ชายหนุ่มตาโตกับ
ความคิดของตนก่อนจะเอ่ยไล่อีกฝ่ายออกไปจากห้อง

“ถ้าเขาผ่ามาแล้วแกคิดจะทำอะไรวะ ไอ้นพ” ชายหนุ่มถาม
ตัวเองก่อนจะตบใบหน้าไปมาเพื่อเรียกสติ เขาไม่ได้มีความชอบผิด
แปลกไป เพียงแต่อีกฝ่ายดึงดูดเขาอย่างไร้ชอบกล อยากลองเข้าหา
แต่ติดตรงที่อีกฝ่ายเป็นเพศเดียวกับเขาแถมยังไม่ได้ผ่าตัดแปลงเพศมา

“คนเจ้าชู้อย่างพ่อเลี้ยงจินลองเจอภรรยาหม้ายจะเป็นยังไงนะ” ธนานพพูดออกมาพร้อมกับยิ้มที่มุมปากไปกับความคิดของตัวเอง

ธมนธรรมดูสวยโดดเด่น และที่สำคัญเธอตรงสเปกของเพื่อนสนิทเขาเลยละ คราวนี้สนุกแน่ๆ พ่อเลี้ยงจินธนนท์แห่งไร่ทางเหนือคงตะแบกตะครุบเหยื่อสาวทันที

ธมนต์เดินยิ้มร่าออกมาจากห้องทำงานของพ่อเลี้ยง นึกเข้าใจที่ชายหนุ่มมองจุดสงวนของเธอตลอดเวลาที่เธอเดินออกมาจากห้อง เจ้าชู้แบบนี้คงต้องเจอกับเธอนี้ละ เหมาะสมกันที่สุดแล้ว มีเรื่องสนุกๆ ให้ทำอาจจะลืมความเสียใจไปได้บ้าง

“เป็นไงบ้างพี่มันต์ พ่อเลี้ยงถามอะไรบ้าง”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาไม่ได้ถามอะไรหรอก” นอกจากมองหน้าอกหน้าใจ “พี่ว่าไบหม่อนน่าจะตอบได้นะ คำถามง่ายๆ เอง”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพี่มันต์ไม่ใช่ผู้หญิง หนูนี่ะตกใจจนอยากจะกรี๊ดออกมา แต่ติดตรงที่กลัวพ่อเลี้ยงเขานะสิ แค่มองหน้าพ่อเลี้ยง หนูยังไม่รู้เลยว่าจะพูดออกกรี๊ดเปล่า”

ธมนต์ไม่ได้พูดอะไร นอกจากยิ้มอย่างขบขัน สายหน้าเล็กน้อยกับคำพูดคำจาของเบญญาที่พูดขึ้นก่อนจะเดินเข้าไปในห้องทำงานของพ่อเลี้ยง

หญิงสาวเดินไปนั่งรอที่ด้านหน้าบ้านพักที่มีเก้าอี้ไม้ยาววางอยู่นั่งกินลมชมวิวไปตามประสา รอเวลาพนักงานเดินออกมาบอกว่าเธอได้งานหรือไม่

“ทำอะไรวะ!” ธมนต์ตะโกนขึ้นเสียงดังพร้อมกับก้าวไปยังจุดที่วางลังอุ้งนั้วหลายสิบลัง แต่ตอนนี้อุ้งนั้วผลโตในลังถูกขายวางสูงใหญ่กว้างหยบขึ้นมานึ่งพวงส่งให้เด็กผู้หญิง ซึ่งน่าจะอายุราวๆ สาม

สี่ขวบได้ชิม

“มีอะไร” ชายร่างสูงหันกลับมาจ้องฉมนต์อย่างโมโหโกรธา คนงานในไร่ก็ไม่ใช่ หากใช่คงไม่ตะโกนถามเขาอย่างนี้หรอก

“หิบบ่องุ่นขึ้นมากินอย่างนี้ได้ยังไง ไม่รู้รีไรว่ามันไม่เหมาะสม แล้วของพวกนี้ต้องเอาลงไปขายหรืออาจจะเอาเข้าไปเก็บในโกดังเพื่อนำมาทำไวน์ คุณมาหิบบ่มสี่บ่มห้าแล้วยังเอาให้ลูกกินอย่างนี้นะหรือ หากคนงานคนอื่นเข้ามาเห็นนำไปเล่าให้พ่อเลี้ยงฟังคุณจะทำยังไง คุณต้องเลี้ยงลูกนะ ลูกคุณเพิ่งจะอายุแค่ครึ่งเอง แล้วคุณยังจะมาลักเล็กขโมยน้อย แถมยังทำต่อหน้าเด็กด้วย ไม่คิดว่าแกลจะเอาเป็นตัวอย่างหรือ” ฉมนต์ร่ายยาวอย่างลืมหืม เพราะเห็นว่าชายหนุ่มตรงหน้ากำลังทำผิด แถมยังมีเด็กตัวน้อยๆ ยืนดูด้วย

“แล้วคุณเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาต่อว่าผมอย่างนี้” ชายหนุ่มถามอย่างอดทน ทั้งที่ในใจอยากจะจับร่างบางเข้ามาดูใกล้ๆ ว่าสวยอย่างที่เขาสวมมองไม่ละสายตาจริงหรือเปล่า

“พะ...พนักงาน...มั้งคะ”

ฉมนต์ตอบไม่เต็มเสียงนัก เพราะเริ่มรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป หลังจากที่มีเวลาพิจารณาอีกฝ่ายชัดๆ ทั้งเสื้อผ้าเบรนต์เนม นาฬิกาเรือนหรรษาแสนแพง ผิวขาวๆ และใบหน้าที่ดูหล่อเหลาคล้ายคนนั้น บอกได้ทันทีว่าอีกฝ่ายคงไม่ใช่คนงานของที่นี่แน่ ไหนจะเด็กผู้หญิงที่สวมชุดเบรนต์เนมซึ่งยืนมองหน้าเธอและเขาสลับกันไปมานั้นอีก

ตายแน่...ยายฉมนต์เอ๊ย!

“ทำตำแหน่งไหน แล้วใครรับเข้ามา ทำไมถึงปล่อยให้คนอย่างนี้เข้ามาทำงานที่ไร่ได้วะ” ชายหนุ่มพุดขึ้นและพานโกรธไปถึงคนรับเข้าทำงานโดยที่ไม่ผ่านเขา แถมคนตรงหน้ายังไม่รู้ด้วยว่าเขาคือใคร แม้เขาจะค่อนข้างชอบใจในพฤติกรรมของอีกฝ่ายที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์และรักความถูกต้องก็ตาม

“เออ...อะ...ฉัน ฉันทำตำแหน่ง...” ธมนต์พูดไม่ออก หากพูดอะไรออกไปแล้วอีกฝ่ายเป็นเพื่อนพ่อเลี้ยงขึ้นมา สอบถามกันไปมาแล้วรู้ว่าเธอเพิ่งจะมาสมัครงานวันนี้ เธอต้องไม่ได้งานแน่นอน

ทำยังไงดี

“พี่มันด์! เราไปกันเถอะ คุยอะไรกับใครอยู่ เราผ่านการสัมภาษณ์งานแล้วนะ”

‘เสียงสวรรค์’

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะต่อว่าคุณจริงๆ แต่คุณเองก็ผิดนะ ไม่ควรจะไปหยิบของคนอื่นแบบนั้น ถือว่าเสมอกันไปก็แล้วกันนะคะ ฉันจะไม่บอกพ่อเลี้ยง ส่วนคุณก็ถือว่าฉันสั่งสอนเรื่องมารยาทไปก็แล้วกัน ขอขอบคุณค่ะ”

ธมนต์ร้ายยาวก่อนจะวิ่งกลับไปหาเบญญาโดยไม่ลืมหิบบกระเป๋าดูทางของตัวเองและเดินตามหลังเบญญาและพนักงานไปยังที่พัก ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของเรือนสำนักงาน โดยไม่วายหันกลับไปมองชายหนุ่มที่จ้องมองเธออย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ ขณะอุ้มลูกสาวขึ้นมาหอมแก้มและพากันเดินเข้าไปข้างในสำนักงาน

วันแรกก็มีแต่เรื่อง ไหนจะถูกตราบหน้าว่าเป็นสาวประเภทสอง ไหนจะไปต่อว่าเพื่อนพ่อเลี้ยงอีก!

2

เหตุการณ์วุ่นวาย

ผ่านมาหลายวันหลังจากธมนต์เริ่มทำงานในตำแหน่งพนักงานขาย ใน ‘ทางเหนือซอปป’ ซึ่งเป็นจุดพักผ่อนของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวภายในไร่แห่งนี้ โดยตลาดทางเหนือแบ่งออกเป็นสองโซน โซนแรกคือโซนแห่งการพักผ่อน ซึ่งถูกออกแบบให้นักท่องเที่ยวได้เที่ยวชมบรรยากาศของไร่ หรือถ่ายรูปตามจุดต่างๆ ที่ไร่ทางเหนือจัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อการถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก นอกจากนั้นยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อีกมาก อาทิ ร้านสปา

ส่วนโซนที่สองอยู่ไม่ไกลกันนักเป็นแหล่งช้อปปิ้ง มีสินค้าของทางไร่มากมายจำหน่ายอยู่ในโซนนี้ ไม่จำกัดเฉพาะสินค้าของที่นั่น ยังมีร้านอาหารหลากหลายชนชาติรวมอยู่ด้วย

“พีมันต์ อุ่นสุดในร้านหมดแล้ว อีกเดี๋ยวนักท่องเที่ยวอีกกลุ่มคงมาถึงแล้ว ทำยังไงกันดี” เบญญาที่เดินสำรวจรายการสินค้าภายในร้านเอ่ยขึ้นเมื่อพบว่าอุณหภูมิของไร่มีไม่เพียงพอรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ที่กำลังจะเข้ามา

“คนงานในไร่เพิ่งเอาของมาลงเมื่อเช้า ทำไมหมดแล้วล่ะ”

“นักท่องเที่ยวกลุ่มเมื่อกี้ซื้อไปหมดเลยนะสิ เดี่ยวหม่อนลงไปเอาเอง พีมันต์เฝ้าร้านนะ”

“ไม่ต้อง! เดี่ยวพี่ลงไปเอง หม่อนเฝ้าร้านเถอะ” ธมนต์อาสาพร้อมกับปลดผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลออกไปเก็บในล็อกเกอร์ของพนักงานด้านหลังร้าน ก่อนจะเดินออกไปทางด้านหลังเพื่อลงไปเอาถุงจากคนงานในไร่

หญิงสาวซ่อนความกลัวเอาไว้ เรื่องราวของวันแรกเธอยังจำได้ขึ้นใจ หลายวันที่ผ่านมาเธอจึงค่อนข้างที่จะเก็บตัว ไม่ออกไปเจอหรือทักทายคนงานในไร่ นอกเสียจากพนักงานประจำร้านที่ทำงานร่วมกับเธอ

การที่เธอตัดสินใจลงมาเอาถุงเอง เพราะเธอเข้ากับนักท่องเที่ยวน้อยได้ ต่างจากเบญญาที่เข้ากับคนอื่นได้ง่ายๆ รู้วิธีรับมือกับนักท่องเที่ยวขึ้น เพราะโดยนิสัยแล้ว ธมนต์ไม่ใช่คนที่ยอมใครง่ายๆ ถึงแม้จะพยายามปรับเปลี่ยนนิสัย แต่ก็ยังมีหลุดออกมาบ้าง และมันอาจจะทำให้เธอถูกไล่ออกได้

“อ้าว หนูมีมันต์ลงมาทำอะไรในไร่ละ”

“มันต์ลงมาเอาถุงนะ พอดีถุงที่ร้านหมดนะค่ะลุงชาญ” ธมนต์ตอบด้วยรอยยิ้ม เธอรู้จักลุงชาญ หัวหน้าคนงานดี เพราะเขาอาศัยอยู่เรือนพักคนงานหลังติดกับเธอ แถมลูกเมียของลุงชาญก็สนิทสนมกับเธอด้วย

“แล้วไหนเอกสารล่ะหนู เดี่ยวลุงช่วยยกลงไป”

“เอกสารอะไรหรือคะ”

ธมนต์เดินตรงไปยังเรือนสำนักงานหลังจากได้รับคำบอกกล่าวจากลุงชาญว่าหากไม่มีเอกสารเบิกจ่ายถุงของพ่อเลี้ยง หรือคนในสำนักงานเซ็นรับรองก็ไม่สามารถนำถุงไปได้ เพราะหากถุงหายขึ้นมาจะไม่มีใครรับผิดชอบความเสียหาย

หญิงสาวลอบถอนหายใจอีกครั้ง เมื่อพนักงานในเรือนสำนักงาน
พักเที่ยงกันเสียหมด ไม่มีใครอยู่เลยสักคน เธอจึงเดินไปหยิบเอกสาร
ที่ตูมานั่งกรอกข้อมูลเพื่อทำเรื่องขอเบิกจ่ายongunจากไร่เป็นการฆ่าเวลา
ระหว่างรอให้พนักงานกลับเข้ามาทำงาน

รถหรูยี่ห้อดังขับผ่านไร่ongunด้วยความเร็วสูงเป็นเหตุให้ฝุ่น
ฟุ้งกระจายไปทั่ว คนงานในไร่ที่ยืนอยู่ไม่ไกลนักต่างไม่มีใครกล้าเอ่ย
ปากต่อว่าการกระทำของคนขับเลยสักคน เพราะทุกคนรู้ว่า ตอนนี้
พ่อเลี้ยงจินธนนท์แห่งไร่ทางเหนืออยู่ในโหมดอารมณ์ใด และคงจะไป
จัดการเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นที่ไหนสักแห่งภายในไร่เป็นแน่

“อาจิดน นารากลัว” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นพร้อมกับลำตัวที่เอียงไป
ด้านหลังอย่างนึกหาที่เกาะเอาไว้ มือเล็กกำสายเข็มขัดนิรภัยที่คาด
ผ่านลำตัวแน่นขึ้นกว่าเดิม

“ฮะ! อาจิดนขอโทษครับ”

เพียงเวลาไม่นานรถหรูก็ลดระดับความเร็วลงหลังจากที่คนขับ
ดับอารมณ์ร้อนตัวเองลงไปได้ อาจเป็นเพราะห่วงหลานมากกว่าอะไร
ทั้งสิ้น จนอยากจะทำตัวเองสักหมัดที่ทำให้หลานรักตกใจกลัวจนออก
อาการช็อคเจนนั่น

เพียงไม่นานรถยนต์หรูก็จอดอยู่ด้านหน้าของเรือนสำนักงาน
ก่อนที่ร่างสูงของพ่อเลี้ยงจินธนนท์จะก้าวลงจากรถ และเดินอ้อมไป
อีกฝั่งเพื่อรับหลานสาวลงมาจากรถ แล้วจึงมือเล็กเดินไปยังจุดที่
คนงานในไร่ทำงานกันอยู่ ก่อนจะไหว้วานคนงานให้ช่วยดูแลหลานสาว
แทนตน ซึ่งต้องเข้าไปจัดการพนักงานที่ทำงานกันอย่างมั่งก่ายก่อน
หากพาหลานเข้าไปด้วยเขากลัวว่าเด็กหญิงจะตกใจกลัว เพราะไม่รู้ว่าจะ
ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้มากแค่ไหน

“บ้ายโมงสิบสามนาที่” พ่อเลี้ยงจินธนนท์เอ่ยลดไฟพินอย่าง

อดกลั้น

เขาคงใจดีมากเกินไปหน่อยแล้วละมัง พนักงานเลยเหิมเกริม คิดจะเข้าทำงานตอนไหนก็ได้ คิดจะออกไปไหนตอนไหนก็ได้ แถมยัง พักงานพร้อมกันจนไม่มีใครอยู่เฝ้าสำนักงานเลยสักคน หากนักท่องเที่ยวนั้น ต้องการความช่วยเหลือ หรือคนงานในไร่มีปัญหาจะทำอย่างไร

เสียงคนรื้อคันข้าวของดังออกมาจากห้องทำงานใหญ่ ซึ่งพอเสียง จินฉนวนที่สั่งห้ามคนนอกเข้าออกโดยเด็ดขาดหากไม่ได้รับอนุญาต นอกเสียงจากเพื่อนสนิทของเขาที่เป็นหุ้นส่วนในไร่กาแฟร่วมกันเท่านั้น ที่จะเข้าออกห้องนั้นได้ และวันนี้เพื่อนของเขากำลังไปในตัวเมือง

ชายหนุ่มกำมือแน่นอย่างเก็บกักอารมณ์ที่แทบจะเดือดจนทะลุ ออกมา ก่อนที่จะสาวเท้าเข้าไปในห้อง มองหาต้นตอของเสียง ดวงตา คมกริบดุจดวงตาเหยี่ยวมองเห็นเงาของใครสักคนที่กำลังคลานอยู่ ใต้โต๊ะทำงานของเขา

“โอ๊ย!”

เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังขึ้นหลังจากที่พอเสียงจินฉนวนที่เดิน เข้าทางด้านหลังจับเข้าที่ไหล่บางดังขึ้นมา ก่อนจะใช้มืออีกข้างบิด ข้อมือผู้บุกรุกไขว้หลังจนอีกฝ่ายร้องเสียงหลง

“เธอ/คุณ” เสียงร้องอย่างตกใจดังขึ้นพร้อมกัน เมื่อต่างเห็น ใบหน้าของอีกฝ่าย

หญิงสาวที่ต่อว่าเธอเรื่องอยู่หลายวันก่อนตอนนี้นักกำลังรื้อคัน ห้องของเธออยู่อย่างนั้นนะเธอ

“เข้ามาทำอะไรในนี้” พอเสียงจินฉนวนที่ถามออกมาเสียงเข้ม พร้อมกับออกแรงบิดข้อมืออีกฝ่ายเพิ่มขึ้นก่อนจะดึงร่างหญิงสาว เข้ามาประชิดตัว ดันไหล่บางให้เอียงไปหน้าสวดยมาทางตนเพื่อที่จะ จ้องมองดวงตาสีรัตติกาลที่อยู่ห่างจากตนไม่ถึงยี่สิบเซนติเมตร

“ฉันแค่เข้ามาวางเอกสารที่โต๊ะ แต่ดันทำปากกาหล่นเลยจะเก็บ

ขึ้นมา แล้วคุณก็เข้ามาจับฉันไว้แบบนี้เสียก่อน”

“ใครใช้ให้เธอเข้ามาในนี้ ไม่มีใครบอกरीงว่า ถ้าผมไม่อนุญาต ห้ามคนนอกเข้ามา!”

“พี่พนักงานคะ เธอบอกว่าให้ฉันนำเอกสารมาวางที่โต๊ะของพ่อเลี้ยงก่อนที่จะออกไปทานข้าวกัน” ธมนต์บ้วนปากไปทางเอกสารที่เพิ่งวางลงไปเพื่อยืนยันคำพูดของตัวเอง

ตอนแรกเธอเข้ามาภายในเรือนสำนักงานแต่ก็ไม่เจอใครเลยสักคน โชคดีที่มีพนักงานคนหนึ่งลืมหักกระเป๋าสาธตต์เลยบอกให้เธอเอาเอกสารมาวางในห้องของพ่อเลี้ยงก่อนจะเดินออกไป

ธมนต์พยายามดึงข้อมือให้หลุดพ้นจากมือหนา เพราะเธอเจ็บไปทั่วทั้งแขน ไหนจะคอที่หันมามองใบหน้าชายหนุ่มจนจะยืดยาวกว่าเดิมแล้ว

“เป็นแค่เพื่อนสนิทของพ่อเลี้ยงทำราวกับเป็นเจ้าของห้อง”

“ปล่อยฉันก่อน เจ็บไปหมดแล้ว”

“ไปนั่งที่โซฟา” พ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ปล่อยมืออีกฝ่ายก่อนจะเดินไปนั่งยังเก้าอี้ทำงานแล้วจ้องมองหญิงสาวไม่วางตา

ธมนต์ยืนนิ่งจับข้อมือของตัวเอง ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองอีกฝ่าย ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตามคำสั่ง

“ส่งของลงไปที่ร้านสามล้ง บอกคุณแพรวไหมให้มาพบผมที่สำนักงานด้วย” ชายหนุ่มกรอกคำสั่งสั่งงานคนงานในไร่ลงไปในโทรศัพท์ เมื่อกวาดสายตาอ่านข้อมูลบนเอกสาร พร้อมกับเรียกตัวแพรวไหมเลขานุการที่ทำงานกับเขามานานแถมยังเป็นรุ่นน้องเขาที่มหาวิทยาลัยให้มาพบ

“รดพ่อเลี้ยงจอดอยู่ด้านหน้า ตายแน่เลยพวกเรา”

“ฉันบอกให้รีบกลับมา พวกแกก็มัวแต่สนใจนักท่องเที่ยวยายอยู่นั่นแหละ”

เสียงที่ดังลอดผ่านประตูห้องทำงานเข้ามาทำให้จิณฉนวนที่ชะงักปากกาที่กำลังจะเซ็นชื่อรับรองลงบนเอกสารเรื่องเบิกจ่ายอุปกรณ์เพิ่มก่อนจะวางปากกาลงบนโต๊ะเสียงดังแล้วจ้องมองไปยังต้นตอของเสียงทำเอาฉนวนตึงนึ้หลังตรงอัดโนมัต

ตอนนี้ชายหนุ่มน่าจะกลัวฉนวนตึงที่ไม่เคยเกรงกลัวใครยังรู้สึกกลัวขึ้นมา ยิ่งสายตาคมกริบที่จ้องมองประตูคล้ายจะพังมันออกไปให้พ้นทาง และจับตัวต้นเสียงเข้ามาหักให้เป็นสองท่อนนั้นอีก ทำเอาเธอไม่สนใจฟังเสียงของพนักงานที่คุยกันอยู่ด้านนอกเลย นอกเสียจากจ้องมองอีกฝ่ายอย่างคิดหาหนทางหลบภัยที่อาจจะมาเยือน

“แต่ตอนเดินเข้ามาคุณหนูนารานั่งเล่นอยู่บนก้อนหินแถวต้นอู่น พ่อเลี้ยงคงจะเดินดูคนงานในไร่มัง”

“แล้วเรื่องทำความสะอาดห้องพักแขก แกจัดการเสร็จแล้วไซ้ไหม แม่ฉันจะเดือดร้อนเอานะ”

“ยังเลยแก มัวแต่แชตกับพี่แมนจนลืมเรื่องนี้ไปเลย”

เสียงซุบซิบนินทาที่ดังขึ้นพร้อมกับเสียงลากเก้าอี้ทำให้พ่อเลี้ยงหนุ่มที่นั่งอยู่หน้าหมดความอดทน เขาชอบการทำงานที่เป็นระเบียบและไม่มีข้อผิดพลาดหรือกลบความผิดด้วยวิธีการซุ่ยๆ อย่างที่พนักงานพวกนี้กำลังทำอยู่ในตอนนี้

“คงมีเวลาร่างกันมากเลยสินะ” เสียงมีอำนาจดังขึ้นเมื่อร่างสูงของพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่เดินออกมาจากห้องทำงาน ยกแขนทั้งสองข้างกอดอก จ้องมองพนักงานที่ทำงานมาเกือบสองปีแต่พฤติกรรมการทำงานกลับแย่ลง

“พะ...พ่อเลี้ยงคะ...คือว่าพวกเรา”

“เอาเถอะๆ ยังไงข้ออ้างของพวกคุณก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรมันดีขึ้นหรือยับยั้งการตัดสินใจของผมได้หรอกนะ” ชายหนุ่มพุดขึ้นก่อนจะจ้องมองไปยังพนักงานที่ละคน สายตาของเขาบอกชัดทุกอย่างว่าอะไร

จะเกิดขึ้นหลังจากนี้

“เก็บข้าวของพวกคุณออกไปจากไร่ของผมซะ ผมให้เวลาสิบนาที่!”

สิ้นคำสั่งร่างของพนักงานสองสามคนก็ทรุดลงกับพื้นอย่างหมดแรงจะยืน ล้มไหวไปทั่วร่าง

“กะ...เกิดอะไรขึ้นคะ” เสียงของแพรวไหมดังขึ้น หลังจากรีบวิ่งมาที่สำนักงานตามคำสั่งของพ่อเลี้ยง แต่เนื่องจากเธอกำลังติดพันต้อนรับแขกคนสำคัญประจำจังหวัดอยู่ จึงทำให้เสียเวลาค่อนข้างมากกว่าจะมาถึงที่นี่

“จ่ายเงินเดือนให้พวกเขาล่วงหน้าสามเดือนและให้ทำเรื่องลาออกไปซะ ให้เวลาพวกเขาเก็บของไปจากที่นี่แค่สิบนาที่ เกินกว่านั้นโยนข้าวของออกไปข้างนอกได้เลย และช่วยสั่งคนให้สืบหาพนักงานที่ลักลอบนำผลิตภัณฑ์ของไร่เราออกไปขายให้ชาวบ้านด้วย อย่าลืมส่งเรื่องไปที่สถานีตำรวจด้วยล่ะ”

พ่อเลี้ยงจินธนนท์สั่งงานเลขาฯ ส่วนตัวอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะกวาดสายตามองพนักงานที่นั่งทรุดตัวบนพื้น หากไม่คิดทรยศหรือทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เขาคงไม่ได้ใคร่อกหรือ เพราะเขารู้ดีว่าถ้าจะหางานได้นั้นมันยากแค่ไหน

“พ่อเลี้ยงคะเมตตาพวกเราด้วยเถอะคะ อย่าให้เรื่องถึงตำรวจเลย” พนักงานคนหนึ่งอ้อนวอนทั้งน้ำตา หากเรื่องถึงตำรวจ ชีวิตของเธอกับครอบครัวคงจบเห่

“ทำตามที่คุณสั่งทุกอย่าง” พ่อเลี้ยงจินธนนท์ไม่สนใจไยดีต่อสายตาอ้อนวอนนั้น ก่อนจะหันกลับไปสั่งเลขาฯ ให้ทำตามคำสั่งซึ่งมันหมายถึงห้ามขัดคำสั่ง

ชายหนุ่มที่คนงานในไร่เรียกขานว่าพ่อเลี้ยงจินทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ทำงานตามเดิม และพยายามควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ให้

ประทุษร้ายใคร เขาคิดหวังในเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่คิดว่าพนักงานที่ทำงานกับเขามานานจะเป็นอย่างนี้ เงินเดือนที่ได้ก็มากพอที่จะเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว แต่กลับชักนำคนในครอบครัวให้ลักขโมยของในไร่ออกไปขายข้างนอก ไหนจะเรื่องแม่บ้านประจำรีสอร์ทที่ทำความสะอาดไม่เรียบร้อย แอบนำสบู่และของใช้ที่ทางไร่จัดไว้สำหรับนักท่องเที่ยวไปขายทำงานไม่ได้เรื่องยังจะคิดลักเล็กขโมยน้อย เขาคงปล่อยไว้ไม่ได้

“อะ...เอ่อ...”

เสียงอีกคนที่ตั้งขึ้นเรียกดวงตามกริบให้เงยหน้าขึ้นมองไปตามต้นเสียง ก่อนจะพบใบหน้าของหญิงสาวที่เข้าห้องมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

เขาลืมเรื่องนี้ไปเลย...

“ออกไปทำงานของเธอต่อเถอะ แล้วเรื่องที่ได้ยินหรือได้เห็น ควรรู้ว่าจะทำยังไงกับมัน” พ่อเลี้ยงหนุ่มสั่งสาวร่างบาง เพื่อเป็นการบอกอีกฝ่ายว่าห้ามนำเรื่องนี้ไปพูดต่อ หากเรื่องนี้ถึงหูคนอื่นเมื่อไร ต้นตอคงมาจากคนตรงหน้า

“ขอบคุณค่ะ” ธมนตรีบสาวทำออกมาจากห้องทำงานของพ่อเลี้ยงก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก หากไม่มีพนักงานพวกนั้นที่สร้างเรื่องรบกวน เธอคงโดนอีกฝ่ายจับมาซักถามและต่อว่าเป็นแน่

โชคยังคงเข้าข้างเธออยู่สินะ ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ต้องห่วงว่าเธอจะนำไปเล่าให้คนงานฟัง เพราะเธอก็แทบจะจับใจความไม่ได้สักอย่าง ที่คิดได้ในตอนนี้ก็คือควรรีบออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

“อะ!” ธมนตรีร้องเสียงหลงเมื่อถูกก้อนอะไรสักอย่างปาเข้าที่ศีรษะจนรู้สึกเจ็บ ในขณะที่เดินออกจากเรือนสำนักงาน

“ฮือ...ฮึก...ชะ...ช่วยด้วย!”

หญิงสาวหันกลับไปมองตามเสียงร้อง ก่อนจะพบว่าร่างเล็กของเด็กผู้หญิงอยู่บนหลังรถกระบะที่ไม่สูงมากนักหน้าสำนักงาน

เด็กหญิงกอดธมนต์แน่นเมื่อลงมายืนที่พื้นได้แล้วหลังจากที่ธมนต์ช่วยอุ้มลงมาจากหลังรถกระบะ ร่างเล็กลั่นเล็กน้อยพร้อมกับเสียงสะอื้นที่ดังขึ้นอยู่ตลอดเวลา มือบางของธมนต์ลูบหลังปลอบโยนร่างเล็กก่อนจะเพิ่มแรงกอดขึ้น เมื่อนึกถึงตนเองตอนเด็กที่มีมารดาคอยกอดแน่นๆ เวลาตกใจว่าให้ความรู้สึกได้อย่างไร

“ทำไมหนูไปอยู่บนนั่นได้คะ” เมื่อเสียงสะอื้นจางหายไป ธมนต์ก็ถามเด็กหญิง โดยยังไม่คลายอ้อมกอด

“มะ...มีสุนัขวิ่งเข้ามาหานารา นารากลัวเลยป็นขึ้นไปอยู่บนรถแต่ลงมาไม่ได้” เสียงเล็กบอกพร้อมกับซุกศีรษะเข้ากับอกของธมนต์ คล้ายออดอ้อน

“แล้วพ่อแม่ของหนูไปไหนคะ ทำไมปล่อยให้อยู่คนเดียว”

“คุณพ่ออยู่ไหนไม่รู้ คุณแม่อยู่กรุงเทพฯ แต่อาจินบอกให้นาราลเล่นอยู่ที่ไร่กับลุงคนงาน แต่ลุงคนงานต้องทำงาน นาราลเลยเดินออกมาวิ่งตรงก้อนหินตรงนั้น แต่เจ้าสุนัขก็วิ่งเข้ามาเหมือนจะกัดนารานารากลัวเลยต้องป็นขึ้นไปบนรถ” เสียงเล็กพูดขึ้นพร้อมกับมือไม้ที่ขี้ประจบการเล่าเรื่อง ริมฝีปากเล็กอยู่อย่างขัดใจเมื่อเล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“กลัวมากเลยเธอคะ ถ้าจั้นเอาอย่างนี้ไหม ไปอยู่กับพี่มันต์ที่ร้านก่อน เดี๋ยวจะให้ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาคุณอาให้”

“เอาคะ”

ในเวลาเกือบสามทุ่มเสียงเอะอะโวยวายของคนงานที่เรือนพักคนงานดังขึ้น เรียกความสนใจของธมนต์ที่เพิ่งอาบน้ำแต่งตัวเสร็จให้เดินออกมาดู

เรือนคนงานของไร่ทางเหนือคล้ายห้องเช่าทั่วไปแยกชายหญิง ห้องไม่ใหญ่มากนัก มีเตียง โต๊ะ ตู้เสื้อผ้า และห้องน้ำในตัว หากอยู่เป็นครอบครัวจะเป็นบ้านหลังเล็กๆ แทน รมนต์อาศัยอยู่คนเดียว เพราะเบญญาธิ์รับอาสาอยู่กับคนงานคนหนึ่งจึงทำให้รมนต์ได้พักคนเดียว

ตอนนี้ภายในห้องพักของรมนต์มีร่างเล็กของเด็กหญิงนารานอนหลับอยู่บนเตียง ประชาสัมพันธ์ประกาศตามหาผู้ปกครองของเด็กหญิงนาราลักษณ์ มัลลิกิริมณ ตามชื่อที่เด็กหญิงบอกมา แต่กลับไม่มีใครมารับตัวกลับไป จนเธอต้องพากลับมาที่เรือนพักคนงานด้วย

“ป้านางคะเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือคะ” รมนต์ถามหัวหน้าแม่บ้านของบ้านทางเหนือ บ้านของนายจักรินทร์ บิดาของพ่อเลี้ยงจินธนนท์

“พอดีหลานของพ่อเลี้ยงจินหายตัวไปนะ ยังตามหาไม่เจอเลย พ่อเลี้ยงจินอารมณ์เสียมาก ใครเข้าหน้าก็ไม่ติด ป้าละกลัวจะต้องให้คนงานช่วยตามหาอีกแรง”

“หลานพ่อเลี้ยงหรือคะ”

“ใช่จ้ะ คุณหนูนารา หลานสาวพ่อเลี้ยงจิน”

เหมือนมีก้อนหินขนาดใหญ่ทุบลงบนศีรษะจนมีเงาไปหมด ความกลัวเข้าครอบงำ เธอแอบพาตัวหลานสาวของพ่อเลี้ยงมานอนอยู่ในห้องเล็กๆ โดยมีเพียงพัดลมเปิดพัดไต่อย่างนั้นแหละ

แต่คิดทวนอีกรอบ นามสกุลของน้องนาราก็ไม่ใช่นามสกุลของพ่อเลี้ยงจินธนนท์ แต่คำเรียกขานผู้ปกครองที่น้องนาราเอ่ยออกมา ก็มีแต่ คุณอานพ คุณอาจิน เธอน่าจะเข้าใจตั้งแต่ชื่อคุณอาจินแล้ว

“มันต้องมีอะไรให้ป้านางช่วยคุณน้อยคะ ช่วยตามมาหน่อยได้ไหมคะ”

“ตอนนี้หรือหนูมันต์ ป้าว่าเราตามหาคุณหนูก่อนดีกว่านะ”

“ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ เราอาจจะตามหาตัวของคุณหนูนาราไม่เจอ

ก็ได้แหละคะ” ธมนต์ตอบด้วยรอยยิ้มแหยๆ เพียงแค่วันเดียวเธอก็กลับทำเรื่องมากมาย เข้าห้องพ่อเลี้ยงโดยไม่ได้รับอนุญาต แล้วนี่ยังจะพาตัวหลานสาวของพ่อเลี้ยงมานอนในห้องเท่าธุหนุอีก

“คุณหนูนารา!”

“คุณหนูนาราแน่ใช่ไหมคะ” ธมนต์ถามทวนอีกรอบ พร้อมกับกลืนน้ำลายลงคอช้าๆ ถึงแม้จะคิดเอาไว้แล้วว่าคงต้องใช่แน่ๆ แต่พอลำบากกับธุหนุก็อดตกใจไม่ได้

“ใช่ค่ะ ทำไมคุณหนูนาราถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ ธุหนุมันต์”

ธมนต์เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้หัวหน้าแม่บ้านฟัง พร้อมถามถึงเรื่องนามสกุลของน้องนาราที่ไม่เหมือนพ่อเลี้ยงจิณธนนท์ จนได้รู้ว่าพี่ชายของพ่อเลี้ยงซึ่งเป็นบิดาของน้องนารานั้นใช้นามสกุลมารดา ต่างจากพ่อเลี้ยงจิณธนนท์ที่ใช้นามสกุลบิดา

“ประกาศตามหากี่ไม่มีใครรู้หรือกัณฑ์มันต์ น้อยคนนักจะรู้เรื่องครอบครัวพ่อเลี้ยงลงลึก ถ้ายังเรื่องของคุณธันนะ ไม่มีใครรู้อะไรหากพนักงานโชนันท์เพิ่งจะรับเข้ามาได้ไม่นาน น้องนาราเองก็อยู่แต่ที่บ้านใหญ่” หัวหน้าแม่บ้านกล่าวออกมา

ธมนต์พยักหน้าอย่างเข้าใจเหตุผลที่ไม่มีใครรู้จักน้องนาราเลยสักคน

พอจบการสนทนาทั้งสองก็คิดหาทางออกให้เรื่องนี้ หากพ่อเลี้ยงรู้ว่าพนักงานชายที่เพิ่งเข้ามาทำงานพาตัวหลานสาวของเขามาโดยไม่ได้รับอนุญาตคงโดนไล่ออกแน่

“ป้าว่าเราปลุกคุณหนูก่อนก็แล้วกันนะ”

ธมนต์เขย่าเด็กหญิงเล็กน้อยพร้อมกับเรียกชื่อ แต่ดูเหมือนว่าเด็กหญิงจะซึ่เซากว่าที่คิด เพราะธมนต์เรียกเท่าไรก็ได้ยินเพียงเสียงครางเบาๆ และการพลิกตัวหนีอย่างขัดใจจนเธอถอดใจ ไม่อยากจะปลุกต่อ ปล่อยให้ร่างเล็กนอนต่อไป

“เดี๋ยวป่าให้คนไปตามพ่อเลี้ยงมาอุ้มไปดีกว่า ปล่อยไว้แบบนี้
ยุ่งจะกัดเอา”

“มันคงไม่โดนไล่ออกไซ้ไหมคะ” ธมนต์อดท้วงเรื่องนี้ไม่ได้
เพราะเธอยังไม่อยากกลับบ้าน ไม่อยากไปพบเจอใครในตอนนี้ และ
การอยู่ที่นั่นทำให้เธอรู้สึกดีมาก

“พ่อเลี้ยงมีเหตุผลพอ ไม่ไล่ใครออกง่ายๆ หรอก หนูมันดีไม่ต้อง
ห่วงลูก”

“น่าจะใช้อย่างที่ป้านางพูด หากเป็นเพื่อนของพ่อเลี้ยงคนนั้น
ก็ว่าไปอย่าง...”

ในเวลาไม่นานนัก เสียงรถยนต์ก็ดังขึ้นด้านหน้าเรือนพักคนงาน
ทำเอาธมนต์ถอนหายใจออกมาเป็นรอบที่ล้านของวัน ก่อนจะลุกขึ้น
จากเตียงออกไปยืนรอให้พ่อเลี้ยงมารับตัวหลานสาวและรอรับคำต่อว่า
จากอีกฝ่าย

“ห้องไหนครับ”

เสียงคุ้นหูที่ไม่ได้ยินมานานดังขึ้นด้านหน้าห้องพัก ตามด้วย
น้ำเสียงตกใจของเบญญาที่คงจะเจอพ่อเลี้ยงหนุ่ม

“เชิญค่ะ” ธมนต์เชิญชายหนุ่มให้เข้ามา พร้อมกับเปิดทางให้
อีกฝ่ายเดินได้สะดวกขึ้น

“คุณเองหรือที่เอาตัวน้องนารามา”

“เอ่อ...คือว่า...ใช่ค่ะ” ธมนต์รับคำอย่างจำนน

สายตาของเขาค้างมองมาไม่ต่างจากวันแรกที่เจอกันเลยสักนิด
จนธมนต์ต้องกระแอมกระไอให้เขาหันไปสนใจหลานของตัวเองแทนที่
จะจ้องมองแต่รูปร่างของเธอ

“เดี๋ยวผมจะอุ้มน้องนาราไป ช่วยไปเปิดประตูให้หน่อยได้ไหม
ครับ” ชายหนุ่มร้องขอความช่วยเหลือก่อนจะอุ้มน้องนาราไปที่รถ โดย
มีธมนต์เดินตามไปเปิดประตูรถให้ ท่ามกลางสายตาของคนงานที่

มองตาม

“ทำไมคุณธนานพมารับคุณหนูนาราแทนพ่อเลี้ยงล่ะแม่” สุชาติ
ชายร่างบางแต่หัวใจหญิงถามมารดา

“สงสัยคุณท่านห้ามไว้ละมั้ง แกก็รู้ว่าพ่อเลี้ยงจินเวลาโกรธ
เป็นยังไง”

“คนเมื่อกี้ไม่ใช่พ่อเลี้ยงจินหรือคะ ป้านาง” เบญญาที่ฟังบท
สนทนาของสองแม่ลูกอยู่ใกล้ๆ อดถามออกมาอย่างสงสัยไม่ได้ เพราะ
เธอเข้าใจว่าธนานพคือพ่อเลี้ยงจินนนท์แห่งไร่ทางเหนือ

“คนนี้นะคุณธนานพ เพื่อนสนิทของพ่อเลี้ยงจิน ตอนนี้นำกำลัง
ร่วมหุ้นขายรีสอร์ทและทำไร่กาแฟกันอยู่นะหนู”

“คุณธนานพมีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องการรับพนักงานหรือไล่ออกใหม่
คะ” เบญญาตัดสินใจถามต้นเหตุของเรื่องที่ทำให้เธอเข้าใจผิดคิดว่า
ธนานพคือพ่อเลี้ยงจินนนท์

“มันก็แล้วแต่ช่วง แล้วแต่ตำแหน่งงานนะหนู อย่างพนักงาน
ขายที่ขอขของไร่อย่างหนูก็ตัดสินใจได้เลยไม่ต้องผ่านพ่อเลี้ยงจิน
อย่างแม่บ้านหรือคนงานในไร่ก็ตัดสินใจแทนได้ แต่ถ้าต้องทำเกี่ยวกับ
เอกสารในไร่ พ่อเลี้ยงหรือคุณท่านจะเป็นคนตัดสินใจจะ ถึงแม้คุณพ
จะมีหุ้นอยู่ในไร่ แต่ก็แค่คิดเดียวเท่านั้นเอง” นางบอกเล่ารายละเอียด
ไขข้อสงสัยของเบญญาได้เป็นอย่างดี

“แล้วป้าพจะมีรูปพ่อเลี้ยงจินบ้างไหมจ๊ะ”

“ทำไมหรือหนู”

“คืออย่างนี้จะป้า ฉันกับพี่มินต์เข้าใจผิดคิดว่าคุณธนานพคือ
พ่อเลี้ยงจิน ป้าพจะมีรูปพ่อเลี้ยงบ้างไหม ฉันอยากจะดูไว้เผื่อเจอ
ที่อื่นจะได้ให้รู้คน”

“หม่อนไม่ต้องห่วง เรามีเต็มเครื่องเลย” สุชาติเอ่ยชัด พร้อมกับ
ยกมือไม้ขึ้นเพื่อแสดงว่าตนมีสิ่งทีเบญญาต้องการ

“จริงหรือ เหมือนขอคุณน้อยลิเทียม”

โทรศัพท์หน้าจอร์บบสัณผัสเครื่องไม่ทันสมัยนักแต่พอใช้งานได้ปรากฏภาพพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ในอิริยาบถที่หลากหลาย แต่ละภาพที่ปรากฏออกมาแม้จะไม่ค่อยชัดเพราะเป็นการแอบถ่าย แต่ก็พอมองออกว่าพ่อเลี้ยงจิณฉนวนทหน้าตาเป็นอย่างไร

“ทำไมคุ่นจังนะ” เบญญาพูดพึมพำ คลับคล้ายคลับคลว่า เคยเจอที่ไหนสักแห่ง แต่ก็นึกไม่ออก

“แล้วพี่มันต์เข้าใจผิดด้วยรีเปลา อย่าลืมบอกนะ วันนี้ก็ไปก่อเรื่องวุ่นวาย ทำไมพี่มันต์ชอบก่อเรื่องอยู่เรื่อยเลย”

“พี่มันต์ไปก่อเรื่องอะไรหรือ” เบญญาถามสุชาติต่อ

“วันนี้พ่อมาแล้วให้เราฟังว่า พี่มันต์ไปเบิกองุ่นแต่ไม่ได้เอาเอกสารไป แล้วพ่อเลี้ยงจิณโทร. มาสั่งให้คนงานเอาองุ่นไปลงร้านแทน พ่อเลยคิดว่าพี่มันต์คงไปก่อเรื่องที่เรือนสำนักงานเข้าให้ล่ะสิ ไหนจะพาคุณหนูนารามาที่นี้อีก” สุชาติร่ายยาว

“เรือนสำนักงาน...เฮ้ย!”

เบญญาร้องออกมาเสียงดังเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเคยเจอพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ที่ไหน วันแรกที่เธอได้งานเธอเห็นมนต์พูดคุยกับใครสักคนที่หน้าเรือนสำนักงาน ก่อนจะได้ความว่ามนต์พูดจาท่อว่าชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยิบองุ่นขึ้นมาให้ลูกกิน

“ช่วยแล้วไหมล่ะพี่มันต์”

3

พี่เลี้ยง

“น้องนาราคะ ทานของว่างค่ะ”

ธมนต์ตะโกนเรียกหลานสาวของพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ซึ่งนั่งเล่นชุดตุ๊กตาบาร์บี้ที่คนเป็นอาเฟ็งจะซื้อมาให้ใหม่ แถมพ่วงด้วยห้องเด็กเล่นใหม่เอี่ยมที่สร้างขึ้นเพื่อหลานสาวคนโตของตระกูลโดยเฉพาะ

เหตุการณ์เมื่อสองวันก่อนทำให้ธมนต์ต้องมาเป็นพี่เลี้ยงเฉพาะกิจให้หลานสาวพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่แห่งไร่ทางเหนือ เธอคงเอ็นดูน้องนารามากจนเกินไป เพราะอีกฝ่ายติดเธอแฉจนถึงขั้นไม่ยอมรับประทานอาหาร หากไม่ได้เธอมาเป็นพี่เลี้ยง

อาการดื้อเจี๊ยบของน้องนาราแฉลงฤทธิ์จนคนเป็นปู่อย่างจักรินทร์ บิดาของพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ทนอาการอดข้าวอดน้ำของหลานสาวไม่ไหว จนต้องสั่งให้เธอย้ายมาดูแลหลานสาวที่บ้านทางเหนือแห่งนี้

“น้องนาราคะ มาทานของว่างก่อนแล้วค่อยกลับไปเล่นต่อค่ะ” ธมนต์เรียกซ้ำอีกรอบ เมื่ออีกฝ่ายยังไม่มีทีท่าว่าจะวางของเล่นมารับประทานของว่างที่เธอจัดวางไว้ให้ที่โต๊ะเรียบร้อยแล้ว

“แต่นารายากเล่นก่อน” เด็กหญิงเริ่มอแง จนธมนต์ต้องส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

“ถ้าอย่างนั้นพี่ม้นต์จะฟ้องคุณอาว่าน้องนาราคือ พ่อคุณอา
เรื่องจะได้ให้พี่ม้นต์กลับไปทำงานที่ซอปเหมือนเดิม ปล่อยน้องนารา
ให้เล่นคนเดียว” ธมนต์พูดหลอกล่อ

เรียวก๊วยเล็ก ๆ เริ่มขมวดอย่างคิดหนักกับคำพูดของเธอ “ทาน
ก็ได้คะ แต่พี่ม้นต์ห้ามทิ้งให้นาราเล่นคนเดียวนะ สัญญาก่อนคะ”
นิ้วก้อยเล็ก ๆ ยื่นออกมาด้านหน้าพร้อมกับรอยยิ้มหวาน

ธมนต์เห็นดังนั้นก็ยิ้มพอใจก่อนจะเกี่ยวก้อยสัญญากับน้อง
นารา

เธอไม่เคยเจอพ่อเลี้ยงจินธนน์ที่อีกเลยหลังจากที่เข้าไปปรับตัว
หลานสาวที่ห้องพักของเธอ แต่คนที่เธอไม่อยากจะเจอกลับได้เจอทุก
วัน เข้าสายบ่ายเย็นเพื่อนสนิทของพ่อเลี้ยงจินม้งจะมาเล่นกับน้อง
นาราอยู่บ่อย ๆ แถมยังไล่ให้เธอออกไปที่อื่นทุกครั้งไป

วันแรกที่หญิงสาวเริ่มงานเป็นพี่เลี้ยงของน้องนารา เธอก็ได้รับ
รู้เรื่องราวเกี่ยวกับเด็กหญิงมาพอสมควร ชีวิตของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ
อายุอานามเพียงแค่สี่ปีกว่า แต่กลับไม่เคยได้อยู่กับแม่พ่อเลยสักครั้ง
ต้องย้ายไปอยู่กับคนนั้นที่คนนี้ที่ เรื่องการเรียนก็ต้องเรียนเป็นโฮมสกูล

อย่าว่าแต่พ่อแม่ของน้องนาราเลย พ่อแม่ของพ่อเลี้ยงจินธนน์ที่
เองก็เช่นกัน ท่านทั้งสองแยกกันอยู่ทั้งที่รักกันมาก เพราะทางครอบครัว
แต่ละฝ่ายไม่พอใจกัน และคอยก่อปัญหามากมายจนท่านทั้งคู่ตัดสินใจ
แยกกันอยู่

จักรินทรได้ลูกชายคนเล็กมาดูแลซึ่งก็คือพ่อเลี้ยงจินธนน์ ส่วน
รัศมีมารดาของพ่อเลี้ยงจินธนน์นำพี่ชายที่อายุห่างกันเพียงแค่ปีเดียว
ไปดูแล และพี่ชายของพ่อเลี้ยงจินธนน์ก็คือพ่อของน้องนารา ซึ่ง
ตอนนี้ทางครอบครัวของรัศมีกำลังประสบปัญหาจนต้องส่งตัวน้อง
นารามาอยู่กับจักรินทรแทน

ไม่มีครอบครัวไหนสมบูรณ์แบบ แม้แต่ครอบครัวของเธอเองที่

มีสมาชิกครบทุกคนแต่ก็ยังขาดความหวังใยซึ่งกันและกัน

“นารายาทานองุ่นคะ พี่มันต์บอกคุณอาให้หน่อยได้ไหมคะ”

“เราไปเก็บที่ต้นของมันเลยดีกว่าไหมคะ เดี่ยวพี่มันต์จะเตรียมชุดให้น้องนาราเปลี่ยน และเราก็เดินเล่นไปเรื่อย ๆ จนไปถึงไร่องุ่นกันตกลงไหมคะ” รมนต์ยื่นข้อเสนอที่ดีกว่าด้วยรอยยิ้มหวานอย่างเอ็นดู

เธอเดินผ่านไร่องุ่นอยู่ทุกวัน แต่ไม่เคยย่างกรายเข้าไปใกล้ ได้หยิบองุ่นสดๆ ที่เพิ่งตัดจากต้นชิมเลยสักครั้ง

“คุณอาจะดูนาราเหมือนวันนั้นไหมคะ”

วันนั้นในความหมายของน้องนาราคือวันที่เด็กหญิงมาอยู่กับเธอจนคนงานทั้งไร้ออกตามหา รมนต์ไม่รู้ว่พ่อเลี้ยงจินธนน์ที่ต่อว่าหลานสาวอย่างไร แต่พอจะเดาออกว่าคงรุนแรงมาก เพราะดูเหมือนน้องนาราจะกลัวอีกฝ่ายต่อว่าอย่างเช่นตอนนั้นอีก

“พี่มันต์จะโทร. ไปบอกคุณอาของน้องนาราก่อนคะ” รมนต์บอกเพื่อให้เด็กหญิงคลายความกังวล แต่เธอคงไม่โทร. ไปหาชายหนุ่มด้วยตัวเอง คงจะวานให้จักรินทร์บอกให้แทน

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงค่ะ” น้องนารายิ้มออกมาอย่างสดใส ก่อนจะลงมือรับประทานอาหารว่างอย่างเอร็ดอร่อย โดยมีรมนต์คอยเช็ดคราบที่เปื้อนบนใบหน้าให้

เธอเคยเลี้ยงลูกของเจ้านายเก่าอย่างมาตามลิซซี่ เจ้าของห้องเสื้อซึ่งเธอเคยทำงานด้วยก่อนจะลาออกเพื่อกลับมาเมืองไทย เรื่องเลี้ยงเด็กเล็กจึงไม่ใช่ปัญหาของเธอเลยสักนิด

การได้เดินเล่นชมบรรยากาศในไร่องุ่น เก็บผลองุ่นสดๆ

ปลอดภัยของทางไร่สักสองสามพวงมารับประทานเล่นก็มีอันต้องจบลงและเป็นเพียงแค่ความคิดเท่านั้น เพราะเสียงรถยนต์ที่ขับเข้ามาจอดอยู่หน้าบ้าน...รถของเพื่อนพ่อเลี้ยงจินธนน์

ทุกอย่างผิดแผนไปหมดทั้งที่เธอกับน้องนาราแต่งตัวกันเรียบร้อย
แล้ว

“คุณอามาคะ”

“เดี๋ยวน้องนาราออกไปรับคุณอานะคะ พี่มัตสึจะเอาจาน
ของว่างไปล้างในครัว”

ธมนต์บอกร่างเล็กก่อนที่จะเดินเลี้ยวเข้าไปในครัว เพื่อปล่อยให้
อาหลานอยู่กันตามลำพังอย่างเช่นทุกครั้ง ไม่เข้าไปวุ่นวายให้ชายหนุ่ม
มองเธอด้วยสายตาที่จ้องจะจับผิด ซึ่งพลอยทำให้เธออึดอัดเสมอ

“พี่เลี้ยงของน้องนารายาไปไหนครับ” จินฉนวนถามหลานสาว
ก่อนจะอุ้มเด็กหญิงขึ้นมาหอมแก้มใสอย่างรักใคร่

“ล้างจานอยู่ในครัวค่ะ”

เสียงที่ดังลอดเข้ามาภายในห้องครัวทำให้ธมนต์รีบเร่งมือล้างจาน
ให้เร็วกว่าเดิม หากอีกฝ่ายถามหาเธอแบบนี้ คงมีเรื่องที่จะพูดกับเธอ
เป็นแน่ เพราะทุกครั้งที่มาไม่เคยมีการถามไถ่ถึงเธอเลย นอกเสียจาก
เอ่ยปากไล่ให้เธอออกไปอยู่นอกบ้าน

“ผมมีเรื่องจะพูดกับคุณหน่อย ไปพบผมที่ห้องทำงานด้านบน
ด้วย”

ประโยคแรกร่างสูงบอกกับธมนต์ที่เพิ่งจะเดินตามเข้ามาสมทบ
ภายในห้อง ก่อนที่จะหันไปรื้อนหลังหลานสาวและกระซิบบอกให้
เด็กหญิงเข้าไปรอในห้องเด็กเล่น

“อาจินจะไปคุยกับพี่เลี้ยงของน้องนาราเดี๋ยวเดี๋ยวนะคะ
น้องนาราก็ไปเล่นของเล่นในห้องรอไปก่อน พอคุยเสร็จอาจินจะพา
ลงไปเล่นด้านล่าง ตกลงไหมครับ”

พอคล้อยหลังหลานสาว พ่อเลี้ยงจินฉนวนก็ก็นำธมนต์ขึ้น
บันไดไปยังห้องทำงานซึ่งอยู่ภายในบ้านทางเหนือ ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่
ของที่นี่

ธมนต์เดินตามชายหนุ่มขึ้นไปนั่งลงบนเก้าอี้ไม้สักหน้าโต๊ะ
ทำงานตามสายตาที่เขาส่งบอกเป็นนัย

‘แค่เอ่ยปากบอกจะตายหรือไงกัน’

“พี่เลี้ยงคนใหม่ที่ผมเรียกตัวมาจากกรุงเทพฯ กำลังจะขึ้นมาที่
เชียงใหม่ภายในวันสองวันนี้ ส่วนคุณ ผมจะให้กลับไปทำงานที่ขอบ
เหมือนเดิม คุณคงไม่ขัดข้องอะไรใช่ไหม” ชายหนุ่มเริ่มประโยคสนทนา
ด้วยท่วงท่าสำคัญ

“ฉันไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แต่น้องนาราจะยอมหรือเปล่านั้น”
ธมนต์อดเป็นห่วงน้องนาราไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายติดเธอจนป้าแม่บ้าน
ของที่นี่ยังเข้าใกล้ได้ไม่เท่าเธอเลย ทั้งที่เคยเลี้ยงดูกันมาก่อน

“เรื่องนั้นผมจะคุยกับหลานเอง ไม่ใช่ว่าคุณทำงานได้ไม่ดี
หรอกนะ แต่เพราะว่าเพศของคุณมันจัดอยู่ในหมวด...เอ่อ...ช่างมันเถอะ”

พ่อเลี้ยงจินธนนท์แสดงออกให้เห็นว่าเธอทำงานได้ไม่ขาดตก
บกพร่องแต่อย่างใด เพียงแต่เรื่องเพศสภาพคือสิ่งที่มันค้างคาใจเขา
แค่นั้นเอง

เขาอ่านประวัติธมนต์มาก่อนหน้านี้ถึงได้รู้ว่าไบหน้าสวย รูปร่าง
ที่ดูจะชอกรูปร่างไม่ใช่ผู้หญิงแท้ แต่เป็นหญิงเทียมที่คงผ่านการผ่าตัด
มาหมดแล้วทั้งตัว เขากับเพื่อนผ่านผู้หญิงมาก็มาก ผู้หญิงเข้าหาไม่เคย
ขาดมือ แต่พักหลังมานี้ ไบหน้าของธมนต์มักจะลอยขึ้นมาในห้วง
ความคิด ยิ่งพอรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่อย่างที่คิดก็เกิดการต่อต้านขึ้นภายใน
ความรู้สึกของตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ห้ามตัวเองไม่ให้มองตามไบหน้าสวยและรูปร่างชอกรูปร่างนั้นเวลา
เคลื่อนไหวไม่ได้เลยสักครั้ง...

ดวงตาสีรัตติกาลที่เหมือนจะชอนอะไรบางอย่างเอาไว้ดังดูดให้
เขาอยากค้นหา...อยากเข้าใกล้...อยากสัมผัส...เขาห้ามตัวเองไม่ได้เลย
เขาจึงต้องตัดไฟแต่ต้นลม ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจเขาผิด

เรื่องสถานะที่แท้จริงของเขายู่ด้วย หรือไม่ก็คงเป็นอุบายที่คิดจะเข้ามาจับเขาทำสามีเพื่อที่จะได้ไม่ต้องทำงานหนักและได้เป็นแม่เลี้ยงของไร้ทางเหนือ มีเงินนับร้อยล้านใช้สบายๆ หากเขาไม่คิดจะศึกษาประวัติของธมนต์อย่างผู้หญิงคนอื่นก่อนหน้านี้คงพลาดท่าตั้งแต่วันแรกที่อีกฝ่ายทำงานเป็นพี่เลี้ยงของหลานสาว

“ฉันเพิ่งรู้นะคะว่าคุณก็เหยียดเรื่องเพศเหมือนกัน” ธมนต์อดเหินบ่นแนมชายหนุ่มไม่ได้

ทำไมเรื่องเพศต้องเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ทั้งที่ควรจะเป็นอย่างอื่นมากกว่า คุณว่าดีไม่ดีต้องดูที่เพศหรือไม่

“มันไม่ใช่อย่างนั้น มันก็แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น” ชายหนุ่มปฏิเสธ

“คุณกำลังจะบอกว่าฉันทำงานได้ดี แต่เพราะเพศของฉันมันส่งผลต่องานที่ฉันทำ และคุณก็ไม่อยากให้น้องนาราเข้าใกล้ฉันมากเกินไป เพราะกลัวว่าหลานจะเบี่ยงเบนทางเพศแบบฉัน ที่ฉันพูดไปทั้งหมดคุณคิดอย่างนั้นใช่ไหมคะ”

ธมนต์พูดขึ้นอย่างโมโหโกรธา เธอไม่ชอบการเหยียดเพศแบบนี้เลย เรื่องเพศที่สามมันไม่ใช่สิ่งผิดในโลกที่พัฒนาไปไกลมากแล้ว บางประเทศคนเพศเดียวกันสามารถจดทะเบียนสมรส แต่งงานกันได้ด้วยซ้ำ เพศที่สามบางคนยังนิสัยใจคอดีกว่าคนบางคนที่เกิดมาไม่ผิดเพศเสียอีก

“คุณกำลังเข้าใจผิดผิดนะ คุณธมนธรรม” พ่อเลี้ยงจินธนทร์พูดขึ้นอย่างมีน้ำใจ เขาไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยสักนิด แต่อีกฝ่ายกลับยัดเยียดให้เขาคิดแบบนั้น

“คุณลองอธิบายมาสิคะ ในเมื่อคุณเองก็บอกว่าฉันทำหน้าที่พี่เลี้ยงของน้องนาราได้ดี แต่ทำไมถึงให้ฉันกลับไปทำงานที่ชอบเหมือนเดิม แถมยังพูดถึงเรื่องเพศอีก” ธมนต์แย้ง

“ที่ผมบอกว่าคุณทำงานได้ดีมันคือเรื่องจริง ส่วนเรื่องที่ผมจ้าง

พี่เลี้ยงคนใหม่นั้นเพราะว่าเขาเคยผ่านเรื่องพวกนี้มาจนชำนาญแล้ว น้องนาราเองก็กำลังอยู่ในช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ พี่เลี้ยงคนใหม่เขาจะสอนพัฒนาการต่างๆ ให้น้องนาราได้ดีกว่าคุณ ส่วนเรื่องเพศผมไม่ได้รังเกียจอะไร สมัยนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ผมแค่ว่า...” พ่อเลี้ยงจินธนทัตถอนหายใจ ไม่ได้พูดอะไรต่อจากนั้น เขาจะบอกอีกฝ่ายได้อย่างไรว่า...เขากลัวใจตัวเอง

“ถ้าเป็นอย่างที่คุณพูดละก็...ตกลงตามนั้นค่ะ พี่เลี้ยงขึ้นมาจากกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ ฉันจะกลับไปทำงานในหน้าที่เดิมของตัวเอง อีกเรื่องนะค่ะ กรุณาเรียกฉันว่ามินต์ด้วยค่ะ”

ธมนต์บอกอีกฝ่ายอย่างจำยอมกับเหตุผล เธอเซิดหน้าขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายดูว่าเธอไม่ได้โอนอ่อนแต่อย่างใด แต่ก็ต้องยอมรับว่าพลาดท่าไปที่ลืมนึกถึงเรื่องการเรียนของน้องนาราไปเสียอย่างนั้น เพราะมัวแต่คิดว่าเขาเหยียดเพศเธอ

“ธมนธรรมกับมินต์มันไม่ใช่คนเดียวกันหรือยัง” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงยั่วชวน เมื่อสถานการณ์กลับมาปกติ ไม่ได้พูดจาโต้แย้งกันไปมาอย่างเมื่อหลายนาที่ก่อน

“คนละคนค่ะ” ธมนต์ตอบอย่างมั่นใจ

จะคนเดียวกันได้อย่างไรในเมื่อธมนธรรมคือน้องชายของเธอ

“คนละคนกันยังงี้ ตอนนี้ผมก็เห็นเป็นคนเดียวกัน”

“ธมนธรรมคือผู้ชายค่ะ ส่วนมินต์คือผู้หญิง ตอนนี้ฉันเป็นผู้หญิง กรุณาเรียกตามที่คุณขอร้องเพื่อเป็นการให้เกียรติฉันด้วยนะค่ะ ถึงแม้เกียรติของฉันจะมีไม่มากเท่าคุณก็ตาม”

“มินต์...ธมนธรรม...อย่างนั้นสินะ ผมจะเรียกว่าอะไรดีนะ” พ่อเลี้ยงจินธนทัตถามอย่างกวนอารมณ์อีกฝ่าย พร้อมก้าวเข้าใกล้ใช้แขนทั้งสองข้างเท้าเข้ากับผนังห้องเพื่อล็อกคนร่างบางไม่ให้หนีไปไหน

“อย่ามาทำตัวรุ่มร่ามกับฉันนะ” ธมนต์ไม่สามารถขยับริมฝีปาก

ของตัวเองได้มากนัก เพราะอีกฝ่ายลดใบหน้าลงให้อยู่ในระดับเดียวกับเธอในระยะห่างไม่ถึงคืบ

“ผมทำอะไร ผมยังไม่ทันได้ทำอะไรคุณเลยนะครับ คุณฉนวนธรรม”

“แบบที่คุณกำลังทำอยู่ในตอนนี้ ฉันถือว่าคุณกำลังทำตัวรุ่มร่ามกับฉันค่ะ” ฉนวนตบอกเสียงเรียบเน้นทุกคำพูด

“แบบไหนครับ...แบบไหนนะ” ใบหน้าหล่อเหลาก้มลงมาเรื่อยๆ ก่อนจะปรากฏรอยยิ้มที่มุมปากอย่างหยอกล้อพลางลอยหน้าลอยตาอย่างทำทนาย

“อย่าให้ฉันหมดความอดทนนะ”

“อะไรหมดนะครับ ผมไม่ได้ยินเลย” หมดมาดพอเสียงจินฉนวนที่ที่คนงานในไนท์บ็อกซ์เสียแล้ว ตอนนี้เหลือเพียงนายจินฉนวนที่กำลังต่อล้อต่อเถียงกับคนตรงหน้า แค่นี้ใบหน้าอีกฝ่ายเขาก็คิดอยากจะแก้มงเหล่

“คุณ!” ฉนวนที่ไม่รู้จะต่อว่าอีกฝ่ายอย่างไรก็ได้แต่พูดขึ้นอย่างขัดใจพร้อมกับเอียงใบหน้าหลบชายหนุ่มสุดตัว

“เรียกทำไมครับ หรือว่ากลัวผมไม่ได้ยิน” เขาขยับใบหน้าเข้าใกล้ใบหน้าอีกฝ่ายอีกนิด “ว่ามาสิ ผมได้ยินชัดเต็มสองหูเลยที่นี่”

“เอา-หน้า-ของ-คุณ-ออก-ไป” ฉนวนเน้นย้ำทีละคำอย่างช้าๆ พร้อมส่งสายตาดำจ้องมองราวกับจะกินเลือดกินเนื้อพอเสียงจินฉนวนที่

“เอาออกก็ได้” ชายหนุ่มยอมล่าถอยออกมา

ปากก็ว่าไปอย่างนั้น แต่ดวงตาคมกริบกลับมองฉนวนตั้งแต่วางเท้า แถมมันยังหยุดอยู่ที่หน้าอกของเธอนานกว่าที่อื่นเสียอย่างนั้น ก่อนจะเบนสายตาไปที่ริมฝีปากบางบนใบหน้ารูปไข่ของเธอ

ทำให้ฉนวนตอดที่จะมองใบหน้าที่ของอีกฝ่ายอย่างห้ามปรามไม่ได้ แต่กลับพบใบหน้าที่เธอไม่เคยได้สังเกตอย่างจริงจังเลยสักครั้ง

ใบหน้าคมข้างคู่มือเหลลาราวกับชายหนุ่มในอุดมคติ ดวงตา
สองคู่ที่จ้องมองกันโดยไร้ซึ่งบทสนทนาราวกับมีบางสิ่งกำลังดึงดูด
ทั้งสองเข้าหากัน ไฟอารมณ์ในตัวชายหนุ่มลุกโชนขึ้นมาอย่างไม่ทันได้
ห้ามปราม หน้าผากของเขาแนบชิดกับหน้าผากมัน

ธมนต์อยากจะผลักใส่อีกฝ่ายออกไป แต่พอใบหน้าคมเข้มนั้น
เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ก็ยิ่งทำให้เธอไม่สามารถละสายตาไปไหนได้ ตอนนี้
ริมฝีปากของคนทั้งคู่ประกบกันโดยไร้ซึ่งการรุกรานใดๆ แต่เพียงไม่นาน
พอเสียงจินณนนท์ก็เริ่มควบคุมอารมณ์ที่ก่อตัวขึ้นไม่ไหว ค่อยๆ ขยับ
ริมฝีปากของตนเพื่อบ่งบอกให้ร่างบางเปิดทางให้เขาเข้าไปช่วงชิง
ความหวานหอม

ธมนต์เริ่มเผยอริมฝีปากเพื่อให้ชายหนุ่มรुकล้ำเข้ามาอย่างไม่มี
สติ ตอนนี้เธอเหมือนถูกมนตร์สะกดให้ยอมทำตามที่เขาต้องการ
รสจูบที่พอเสียงจินณนนท์ได้รับจากร่างบางทำเอาร่างกายสั่นไหว
ไปหมด มันหวานหอมไปทั่วทั้งโพรงปาก

ในตอนนั้นไม่มีแม้แต่คำว่าเพศที่สามเข้ามาในห้วงความคิด เขา
รู้เพียงว่าหากปล่อยดีที่ปกคลุมรูปร่างของอีกฝ่ายหลุดออก ธมนธรรม
จะแอบซ่อนรูปร่างที่เขาคิดเอาไว้หรือไม่

กำปั้นเล็กทุบตีหน้าอกของชายหนุ่มระรัว ลมหายใจเริ่มขาดห้วง
พยายามเรียกสติให้กลับมา

นี่เธอกำลังทำอะไรอยู่นะ!

ริมฝีปากของชายหนุ่มผละออกให้หญิงสาวได้เก็บกักลมหายใจ
แต่เมื่อนานก็รวบข้อมือคนที่ทุบตีหน้าอกของเขาขึ้นไว้เหนือหัว ก่อนจะ
เลื่อนร่างบางให้นอนราบบนโซฟาไม้สัก ใบหน้าคมก้มลงซุกใช้ลำคอ
ขาวอย่างดูดนั่นจนขึ้นสีแดงระเรื่อ

สติของธมนต์กลับมาเต็มร้อยจึงได้แต่คืนหนึ่งจากสัมผัสหยาบโลน
ของอีกฝ่ายที่กำลังซุกใช้ลำคอของเธออยู่ในขณะนี้ ไหนจะมีอีกข้าง

ที่กำลังรูกล้าหน้าอกของเธออยู่

“ยะ...หยุดนะคุณ!” ธมนต์เคঁนเสียงบอกชายหนุ่ม

แต่ดูเหมือนจะไม่เป็นผล เพราะตอนนี้เสื้อยืดยึดของเธอถูกโยนทิ้งลงข้างโซฟาไม้สักเสียแล้ว ดวงตาสีรัตติกาลสั่นระริกอย่างคนกำลังหวาดกลัว

“จะ...เจ็บ” ธมนต์บอกเสียงสั่น เมื่อชายหนุ่มกดจูบดุเดือดถึงแก้ม กัดลำคอระหงของเธอคล้ายจะเป็นแผลเลือดไหล เธอพยายามเบี่ยงตัวหลบหนีจากการรุกราน ขาสองข้างยกขึ้นประทุษร้ายที่กลางลำตัวของอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ช่วยอะไรเลย เพราะแรงของเธอมิ่ไม่มากพอ หรือไม่ชายหนุ่มก็เป็นพวกชาติสม์ชอบความรุนแรง

‘ทำอย่างไรดี’

“คุณจะมีอะไรกับฉันจริงๆ นะเธอ” ธมนต์ถามอย่างพยายามควบคุมน้ำเสียง “ตะ...แต่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงนะ คุณไม่รู้สิก็อะไรเลยเธอ... อ๊ะ!...อีกอย่าง...ฉัน...ฉัน...ฉันยังไม่ได้ผ่าตมตรงนั้นออกเลยนะ!”

ราวกับเข็มนาฬิกาที่หยุดเดิน พ่อเลี้ยงจินธนนท์หยุดชะงักริมฝีปากที่กำลังซุกไ้บนลำคอระหงเมื่อได้ยินคำพูดของหญิงสาวได้ร่างเมื่อครู่ เขากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ก่อนจะสบสายตาเข้ากับดวงตาสีรัตติกาลที่จ้องมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

“อย่ามาโกหกหน้า คุณไม่รู้หรือไม่ว่าตอนนี้อารมณ์ผมมันไปไกลแค่ไหนแล้ว”

“ฉันพูดจริงๆ นะ ถ้าคุณไม่เชื่อ อยาจะทำต่อก็เชิญเลย” ธมนต์ดึงข้อมือของตนให้พ้นจากพันนาการของเขาที่เริ่มผ่อนแรงลง

“ธมนธรรม!” พ่อเลี้ยงจินธนนท์เรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างเก็บกัอารมณ์ ซึ่งตอนนี้ตีกันปนเปไปหมด

คนตรงหน้าไม่เหมือนผู้ชายที่ผ่านมิดหอมมา กลิ่นกายหอมลำคอระหงที่ไม่มีลูกกระเดือกเด่นชัดอย่างผู้ชายทั่วไป แก้มช่วงล่าง

ที่ราบเนียนยามที่ช่วงขาของเขาเผลอสัมผัสไปโดน มันไม่ใช่อวัยวะที่ต้องผ่าตัดออกไปอย่างที่เธอบอกเขาเลยสักนิด

เขาไม่อยากจะเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ผู้หญิงแท้ๆ

“ลองดูไหมคะ ถ้าคุณจับได้ฉันก็พร้อมนะ” ธมนต์พูดยั่วอีกฝ่ายเมื่อพบว่าใบหน้าคมเริ่มซีดเซียวและดวงตาดำหลุกหลิก บ่งบอกได้ชัดเจนว่าชายหนุ่มตรงหน้าไม่กล้าพอที่จะสานต่อกิจกรรม

“ผมขอตัว” พ่อเลี้ยงจินธนนท์บอกเพียงแค่นั้น ก่อนจะเดินออกไปจากห้องทำงาน

“เกือบไปแล้ว ยายธมนต์เอ๊ย!” ธมนต์ก้มลงสำรวจตัวเอง ก่อนที่ดวงตาสีรัตติกาลจะเบิกกว้าง

เพียงเวลาไม่ถึงยี่สิบนาที บราเซียร์สีแดงลายจุดดำของเธอก็ถูกปลดตะขอหลังแล้วอย่างนั้นนะหรือ แถมยังรอยแดงที่เนินอกนี้อีกไม่อยากจะคิดเลย หากเธอยังคงหลงใหลใบหน้าหล่อเหลาและสัมผัสจาบจ้วงของอีกฝ่าย สภาพของเธอจะเป็นอย่างไร

...

“หาผู้หญิงให้ฉันสักคนสิวะ ตอนนี้อยู่คนเดียวฉันจะลงไปทรีสอร์ตแค่นี้ละ”

ธมนต์จัดการตัวเองจนเรียบร้อยก่อนจะเดินออกไปจากห้องทำงาน ได้ยินประโยคสนทนาที่ดังลอดออกมาจากบานประตูอีกห้อง ทำเอาหญิงสาวถึงกับส่ายหน้า

“พวกมันมากในกามเป็นอย่างนี้ทุกคนเลยสินะ”

แต่ใครจะรู้ว่าเพียงแค่วิถีไม่นานที่พ่อเลี้ยงจินธนนท์รุกรานร่างบาง กลืนตัวหอมๆ ผิวขาวเนียนนุ่มนึ่มยามที่มีมือของเขาสัมผัสนั้น มันจะนิ่มตืดมือจนชัดเจนในความรู้สึกอยู่แบบนี้ แถมมันยังปลุกเร้าแก่นกายของเขาจนต้องหาทางปลดปล่อยอย่างทุกครั้งที่เคยทำ

4

จุดแปรผัน

ผ่านพ้นมาเกือบครบสัปดาห์ พ่อเลี้ยงจิณฉนวนก็ยังไม่มีการกำหนดให้พี่เลี้ยงคนใหม่เริ่มงาน ทั้งที่อีกฝ่ายมาถึงไร้ทางเหนือเมื่อสามสัปดาห์ก่อนแล้ว เขายังสนุกกับการแก้งฉนวน และยิ่งชอบใจเข้าไปใหญ่ยามที่หญิงสาวคอยถามหาพี่เลี้ยงคนใหม่ หวังให้ตัวเองพ้นจากตำแหน่งนี้และกลับมาทำงานในตำแหน่งเดิม

“สวัสดีค่ะ ร้านทางเหนือขอปิ่นดีต้อนรับค่ะ คุณลูกค้าสนใจสินค้าตัวไหนสอบถามได้เลยนะคะ ส่วนวันนี้ร้านของเรามีไวน์ตัวใหม่จากไร้ทางเหนือ และองุ่นสีม่วงลูกใหญ่มาลงสดๆ ใหม่ๆ เลยค่ะ ไม่ทราบว่า คุณลูกค้าสนใจรีเปล่าคะ” พนักงานประจำร้านกล่าวขึ้นราวกับท่องจำ แต่กลับเป็นพ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ต่างหากที่เดินเข้ามาภายในร้าน

“เอาองุ่นมาให้ฉันสองกล่อง” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับเดินตรวจดูความเรียบร้อยของร้านเป็นการฆ่าเวลา

“องุ่นได้แล้วค่ะ คุณลูกค้าไม่สนใจไวน์ตัวใหม่หรือคะ”

“ไม่ครับ เท้าโหระ” พ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ปฏิเสธเสียงแข็ง ก่อนจะถามราคาสินค้าทั้งที่รู้ราคาของมันดีอยู่แล้ว

ถึงเขาจะเป็นเจ้าของที่นี่ แต่การทำงานต้องเป็นระบบ หากจะ

ใช้เส้นสายเจ้าของไร่ไม่จ่ายเงินค่าสินค้า พนักงานอาจจะทำบัญชี
ลำบากและพลอยทำให้รู้ไปทั้งระบบ

ชายหนุ่มหยิบเงินจ่ายพนักงานตามจำนวนที่แจ้งมา ก่อนจะ
มองป้ายชื่ออีกฝ่ายพลางจดจำเอาไว้

เบญญา คำปิ่นทอง

“อ้าว! แกอยู่นี่พอดีเลย เรื่องที่ให้อ่านไปสืบได้แล้วนะ” เสียงเข้ม
ของธนานพทักเจ้าของไร่อย่างผิดแผกจากชาวบ้านชาวช่อง กลับมา
จากกรุงเทพฯ ทั้งที่ แต่दनยกเอาเรื่องที่เพื่อนให้ว่ามาให้ตัวเองช่วยมา
แทนคำพูดถามไถ่สุขภาพ

“ไปคุยกันที่สำนักงาน” พ่อเลี้ยงจินธนนท์พูดเพียงเท่านั้นก่อน
จะเดินออกจากร้าน ตรงไปยังรถยนต์ส่วนตัวสีดำมันปลาบที่จอดอยู่
ในส่วนของที่จอดรถ โดยมีรถของเพื่อนสนิทจอดอยู่ไม่ไกลกันนัก

“สวัสดิ์ค่ะพ่อเลี้ยง ทำไมวันนี้เข้ามาที่ร้านได้คะ” เบญญา
ทักทายธนานพ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินตามเพื่อนสนิทออกไปเสียก่อน

ธนานพหันกลับมาตามเสียงเรียก ยกมือรับไหว้อีกฝ่ายอย่างงงๆ
“คือว่าผมไม่ใช่พะ...”

“พ่อเลี้ยงจะรับอะไรไปฝากคุณหนูนาราดีคะ เมื่อวานก่อนเห็น
พี่ที่ร้านขนมหวานบอกมาว่าพ่อเลี้ยงซื้อเค้กไปฝากคุณหนูนารา
วันนี้จะรับเป็นของขวัญหรือคะ” เบญญา ยังคงไม่สนใจเสียงคัดค้านของ
ธนานพที่กำลังจะอธิบายถึงตัวตนที่แท้จริงของเขา

“พ่อเลี้ยงจะเอาของขวัญไหมคะ เดี่ยวหม่อนไปเอามาให้นะคะ
รอสักครู่นะ” เบญญาพูดรวบรัด แต่ก่อนที่จะได้เดินไปหยิบของขวัญ
แขนเล็กก็ถูกมือหนาจับเอาไว้เสียก่อน

“ไม่ต้อง ผมไม่ใช่พ่อเลี้ยงจินตครับ ผมชื่อธนานพ” ธนานพบอก
ก่อนจะเดินออกจากร้านไปยังเรือนสำนักงานตามคำสั่งของเพื่อนสนิท
ที่พานี้คงไปถึงเรือนสำนักงานเรียบร้อยแล้ว

ดวงตาโตที่เขียนอายไลน์นอร์สีดำของเบญญาจ้องมองไปตาม
ร่างสูงของธนานพ ก่อนจะยิ้มมุมปากเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามที่ตัวเอง
คิดเอาไว้

“หม่อน หม่อน เป็นอะไรไป” ธมนต์ที่เพิ่งเดินเข้ามาในบ้านเรียก
เบญญาที่ยืนเหม่อมองออกไปด้านนอกบ้าน แต่พอลงมองตามกลับ
ไม่พบอะไร

“อะ...อ้าว พี่มันต์มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“เพิ่งมาจ๊ะ แล้วเป็นอะไรี่เปล่า” ธมนต์ยังคงถามไถ่ด้วยความ
เป็นห่วง

“ไม่ค่ะ แล้วทำไมวันนี้พี่มันต์มาที่ร้านได้คะ ไม่ต้องดูแลนะ...
คุณหนูนาราเหรอคะ” เบญญาเกือบจะหลุดเรียกหลานสาวของพ่อเลี้ยง
จิณธนน์ด้วยคำว่าน้องนารา คำที่พ่อเลี้ยงสั่งห้ามไม่ให้คนงานในไร่
เรียกหลานของตัวเอง

“พอดีพี่มีธุระเลยขอลาครั้งวันนะ เลยแอบแวะมาหาเราก่อน
กะจะมาถามว่าอยากได้อะไรไหม พี่จะเข้าไปในตัวเมือง” ธมนต์ยิ้มให้
น้องสาวคนสนิทที่เธอคิดว่าคงพึ่งพาได้ตลอดระยะเวลาที่อาศัยอยู่ที่
ไร่ทางเหนือ

ได้เวลาเปลี่ยนกะของเบญญาพอดี สองสาวจึงเดินไปนั่งพูดคุย
กันที่ด้านหลังร้าน มีเวลาพูดคุยกันพอสมควร ซึ่งธมนต์เองก็รู้สึก
ถึงแววตาที่เปลี่ยนไปของเบญญา มันไม่ได้สนุกใสดังครั้งแรกที่เจอกัน
แต่กลับซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้ ไม่สามารถอธิบายได้

ธมนต์เดินออกมาจนถึงปากทางไร่ทางเหนือเพื่อมาขึ้นรถ
ของทางไร่ที่จัดเอาไว้รับส่งคนงานในเมืองหรือต่างอำเภอบางกลุ่ม
เข้าไปในตัวเมือง เส้นทางออกจากไร่ทางเหนือยังเป็นทางลูกรัง รถของ
ทางไร่จะรับส่งคนงานในช่วงเช้าและเย็น แต่โชคดีที่วันนี้มีเหตุฉุกเฉิน

บางประการทำให้รถต้องเข้าไปในตัวเมืองตอนช่วงเที่ยงของวัน

ถนนดินแดงแปรเปลี่ยนเป็นถนนคอนกรีตตามระยะทางที่เข้าใกล้ตัวเมืองขึ้นเรื่อยๆ ไร่ทางเหนือตั้งอยู่ในอำเภอแม่จัน ซึ่งสถานที่ที่เธอจะไปคือตัวเมืองแม่จัน ธมนต์นัดน้องชายเอาไว้ที่นั่น เพราะเธอวานให้น้องนำเอกสารและเงินจำนวนหนึ่งมาให้

เธอส่งให้น้องชายนั่งเล่นฆ่าเวลาในร้านกาแฟที่เธอเคยมาเมื่อตอนที่แม่จันครั้งแรก ก่อนจะได้ยินคนท้องถื่นพูดถึงไร่ทางเหนือ

“เจ้ามิน!” ธมนต์เรียกน้องชายเสียงดังหลังจากเดินเข้ามาในร้าน ธมนธรรมนั่งดื่มโกโก้ปั่นอย่างอารมณ์ดี หันมามองพี่สาวเล็กน้อย ก่อนจะกลับไปสนใจแก้วโกโก้ปั่นดังเดิม

“มิน มิน แกกล้ำเมนพี่สาวแสนสวยอย่างฉันเลยเธออะ!” ธมนต์ต่อว่าน้องชายไม่จริงจังนักแล้วนั่งลงอีกฝั่งของโต๊ะ สั่งเครื่องดื่มกับพนักงานของร้านก่อนจะหันมาสนใจน้องชาย

“ใครสั่งใครสอนให้พี่หนีมาไกลแบบนี้วะ! เสียเวลานั่งเครื่องแล้วต้องต่อรถมาอีกตั้งนาน ไหนจะต้องตามหาร้านกาแฟร้านนี้อีก” ธมนธรรมต่อว่าพี่สาวไม่จริงจังนักพร้อมกับทำหน้าเบื่อหน่าย

เขานั่งเครื่องจากกรุงเทพฯ มาเชียงรายโดยใช้เวลาแค่แป๊บเดียวเท่านั้น แต่ที่มันนานเพราะเดินตามหาร้านกาแฟร้านนี้อยู่ต่างหาก ถ้าไม่ติดว่าคนที่นัดเขาออกมาคือพี่สาวที่เขารักมาก เขาคงกลับไปตั้งแต่มองไม่เห็นหาร้านเจอด้วยซ้ำ

“พูดมาก ไหนเอกสารของฉัน แล้วนี่พอกับแม่วู้รึเปล่าว่าแกมาเชียงราย” ธมนต์เปิดเอกสารที่น้องชายยื่นให้ ก่อนจะตรวจสอบความเรียบร้อย

“ผมโกหกไปว่าจะไปทำรายงานบ้านดำนัยสองสามวัน”

“ดีแล้ว ฉันยังไม่อยากให้พ่อรู้เรื่องนี้ ชี้เกียจฟังเสียงบ่น ยังไม่อยากเจอใครด้วย” ธมนต์รับแก้วเครื่องดื่มจากพนักงาน เธอยังไม่

พร้อมจะเผชิญหน้ากับใครทั้งนั้นในตอนนี้

“พี่พุฒิมานหาพี่ที่บ้านด้วย ตอนพี่รู้ว่าพี่ยังไม่กลับมาอะ หน้าเขา ผิดหวังจนผมยังรู้สึกได้เลยนะพี่ เหมือนพี่พุฒิเขาอยากเจอพี่ แต่พอรู้ว่าพี่กลับมาไม่ได้ เขาเลยเสียใจอะไรแบบนี้ ตกลงมีเรื่องอะไรกันวะ ทำไมพี่ถึงไม่อยากเจอพี่พุฒิเขา คู่หมั้นกันแท้ๆ จะแต่งงานอยู่แล้วไม่ใช่หรอ” ธมนธรรมถามพี่สาวอย่างอยากรู้ อยากเห็น พร้อมส่งสายตาคาดคั่น

“ฉันจะไม่มีวันแต่งงานกับเขา เขาน่ะเหรอรักฉัน คิดถึงฉัน หิ! ถ้าเขารักฉันจริง เขาจะแอบมีผู้หญิงคนอื่นทำไม แล้วแกล้งโหมว่าหนึ่งในผู้หญิงพวกนั้นคือใคร” ธมนต์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงโมโห เธอไม่คิดจะปิดเรื่องนี้กับน้องเลยสักนิด เพราะต่างก็เชื่อใจกันและกันมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว

“พี่พุฒิเนี่ยนะมีผู้หญิงคนอื่น บ้าแล้ว พี่พุฒิรักพี่จะตาย จะทำแบบนั้นได้ยังไง” ธมนธรรมตกใจไม่น้อยไปกว่าพี่สาว

“ไม่บ้า เรื่องจริง ฉันเห็นเองกับสองตา จูบกอดกันกลางร้านอาหาร”

“จริงๆ เหรอ ผู้หญิงคนนั้นคือใคร ผมพอจะรู้จักบ้างไหม” ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะพี่สาวเขาไม่เคยโกหก และเรื่องนี้ก็ไม่จำเป็นต้องโกหก

“รู้สิ หนึ่งในนั้นก็คือยายปิ่นมนัส” ธมนต์ตอบอย่างนึกโกรธแค้น คู่หมั้นกับพี่สาวคนสนิทซึ่งเธอเคยไว้เนื้อเชื่อใจ ไม่เคยต้องแอบคิดมาก ยามที่ทั้งคู่ไปไหนมาไหนด้วยกัน

“พะ...พี่ปิ่น เฮ้ย! จริงดิ” ธมนธรรมตกใจรอบสอง เพราะปิ่นมนัสคือพี่สาวที่เขาสนิทสนมพอสมควร มักไปมาหาสู่บ้านของเขามั้ยครั้ง เพราะหญิงสาวเป็นรุ่นพี่ของธมนต์ และเป็นเพื่อนสนิทของพุฒินาด้วย

“จริงสิ ยิ่งนึกฉันก็ยิ่งโกรธจนไม่รู้จะทำยังไงดี” ธมนต์ยืนยันเสียงแข็ง ดวงตาทนมองลงอย่างเห็นได้ชัด

“ให้ผมพาพวกเพื่อนๆ ไปดักตีมันเลยไหมพี่ แม่! เจ็บใจจะอุตสาห์ไว้ใจมาตลอด ดันมาทำแบบนี้กับพี่ได้งะ” ธมนธรรมเจ็บใจไม่ต่างจากพี่สาว เพราะเขาไว้ใจและเชื่อมั่นในตัวพัฒนาทกับปิ่นมณัส ไม่ต่างจากพี่สาวเท่าไรนัก พอมาถึงตอนนี้เรียกว่ารู้สึกรู้พุงกันหมดแล้ว

“หยุดพูดถึงชายชั่วหญิงเลวได้แล้วก่อนที่จะอารมณ์เสียไปมากกว่านี้!” ธมนต์พูดตัดบท ก่อนจะถามไถ่ถึงครอบครัวของเธออย่างห่วงใย แต่เธอยังไม่พร้อมที่จะกลับบ้าน เพราะรู้ว่าหากกลับไปงานแต่งของเธอกับพัฒนาทคงเกิดขึ้นทันที

“พี่จะปิดพอกับแม่อีกนานไหมเนี่ย ถ้าพ่อมารู้ทีหลังเอาพี่ตายแน่” ธมนธรรมอดเป็นห่วงพี่สาวไม่ได้ เพราะรู้ว่าพ่อเป็นคนเช่นไร

“ขอเวลาฉันไม่นานหรอกน่า จะกลับไปบ้านตามกำหนดเดิมที่เคยบอกไว้นั้นแหละ” ธมนต์ตอบน้องชายก่อนจะนึกไปถึงอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เธอต้องเข้มแข็งที่จะต่อสู้เพื่อตัวเอง เธอจะทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้มีงานแต่งงานระหว่างเธอกับพัฒนาทเกิดขึ้นเด็ดขาด

“พี่ก็กลับบ้านสิ แล้วบอกพอกับแม่ไปเลยว่าไอ้พุดมันนอกใจพี่” หมดแล้วซึ่งความนับถือ ธมนธรรมเอ่ยถึงคุณั้นพี่สาวอย่างไม่มี ความนับหน้าถือตาอีกแล้ว

“เกิดว่าพ่อจะเชื่อไหม ไม่มีทาง แกก็รู้นิสัยพ่อ” ธมนต์ตอบกลับ เธอก็เคยคิดแบบน้องชาย แต่พอดิคิดดูดีๆ แล้วพ่อไม่มีทางเชื่อเรื่องนี้แน่นอนถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง

คนอย่างนายเอกภพ ประภารัตน์ ไม่มีทางเชื่อหรอก ถึงแม้คนพูดจะเป็นลูกสาวในไส้ก็ตาม

เรือนสำนักงาน

พ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่นั่งอ่านข้อมูลในกระดาษสองสามแผ่นที่ถูกเย็บติดกันด้วยใบหน้านิ่งเฉย ก่อนจะกอดพนักจนกรามขึ้นสันนูนเมื่อมองภาพถ่ายแผ่นเล็กที่วางเกลื่อนโต๊ะทำงาน

ฉนวนพด้นตัวตรงขึ้นทันที โดยไม่คิดจะถามไถ่อาการของเพื่อนแต่อย่างใด เพราะความจริงที่พวกเขาเพิ่งจะรับรู้ผ่านเอกสารทางราชการตรึงหน้าทำเอาทั้งคู่ต่างก็นึกเจ็บใจที่ไม่เอะใจอะไรสักนิด

“แกจะทำยังงัยต่อไปวะ” ฉนวนพถามเพื่อนก่อนจะถอนหายใจยาว เขาเสียดายหญิงสาวคนนี้ อุตส่าห์ชอบแต่แรกเห็นแต่ก็ต้องปล่อยไป เพราะหญิงสาวดันเข้ามาอยู่ในเกมการแค้นแค้นของเพื่อนสนิท

“ทำให้มันเจ็บสิ เหยื่ออุตส่าห์มาหาถึงที่ ปล่อยไปก็โง่เต็มที” พ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่ตอบด้วยรอยยิ้มร้าย พลางนึกไปถึงสิ่งที่ตัวเองกำลังจะลงมือทำในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เขาต้องเอาคืนคนพวกนี้ พวกมันทำเขาเจ็บปวด เขาจะทำให้มันเจ็บยิ่งกว่า!

“จะทำอะไรแกควรคิดให้ดีก่อนจะลงมือทำนะ เพราะแกจะกลับไปแก้ไขมันไม่ได้อีก” ฉนวนพเตือนสติเพื่อนสนิทอย่างใจเย็น เขาเองก็ไม่คิดจะห้ามเพื่อน เพราะรู้ดีว่าเพื่อนของเขาเสียใจและรอนานแค่ไหนกว่าจะสืบเรื่องนี้ได้

“ฉันจะเอาคืนมันให้ได้! งานนี้หัวใจไม่เกียจ ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นเพียงแค่ม้ามาให้ฉันได้แก้แค้น” พ่อเลี้ยงจิณฉนวนที่บอกด้วยน้ำเสียงจริงจังและแววตามุ่งมั่น เขาจะไม่เอาหัวใจของตัวเองเข้ามาเกี่ยวข้องกับเด็ดขาด แม้จะรู้ว่าว่าวันหนึ่งเขาอาจจะเผลอใจให้หญิงสาวแต่เขาก็ต้องแก้แค้นให้สำเร็จ!

“อย่าปล่อยให้ความเจ็บปวดในอดีตบังตาจนมองข้ามสิ่งสำคัญกว่าไป ฉันคงเตือนแกได้แค่นี้จริงๆ”

“อดีตสำหรับฉันมันไม่เคยจบและหายไปพร้อมกับคนที่ตาย

ไปแล้ว มันเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ของฉัน ทำให้ฉันเจ็บปวดจนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น ฉันต้องสร้างรอยบาดแผลแบบเดียวกันให้แก่นั่น” แววดาแข็งกร้าวขึ้นทันทีเมื่อนึกไปถึงสิ่งที่ตัวเองจะลงมือทำในอีกไม่ช้า

ห้าเดือนก่อน

งานแต่งงานสุดยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาในจังหวัดเชียงรายถูกจัดขึ้นที่ไร่ทางเหนือ แยกเหวต่างก็มีหน้ามีตาในสังคม เพราะฝั่งเจ้าบ่าวเป็นถึงเจ้าของไร่ทางเหนือ ซึ่งมีพื้นที่มากสุดในเชียงราย และสร้างรายได้มหาศาลให้แก่เจ้าของไร่ แถมยังดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติให้เดินทางเข้ามาในจังหวัด ทำให้จังหวัดเชียงรายมีรายได้จากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมา

ส่วนฝ่ายเจ้าสาวก็ไม่ใช่ว่าใครที่ไหน เป็นถึงลูกสาวผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งทั้งคู่ต่างก็เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก แถมยังเกื้อหนุนกันและกันอีกด้วย มันไม่ใช่งานแต่งเพื่อธุรกิจหรือเงิน แต่มันคืองานแต่งที่เกิดจากความรักของคนทั้งสอง

ทั้งคู่เริ่มจากเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นอนุบาล พัฒนาความสัมพันธ์กันมาเรื่อยๆ จนกลายเป็นเจ้าบ่าวเจ้าสาวในงานคืนนี้

พอเลี้ยงจิณฉันทพยายามข่มอาการตื่นเต้นของตัวเองเอาไว้ เขาดูลูกลี้ลูกกลนราวกับมีไฟลนกัน แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าบ่าวก็ยังคงมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าตลอดเวลาจนรัศมีต้องกอดลูกชายคนเล็กเอาไว้แน่นเพื่อให้กำลังใจ ทั้งที่ลูกชายอายุอานามก็ปาเข้าไปสี่สิบแปดปีแล้ว และกำลังจะมีครอบครัวเป็นของตัวเองในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

รัศมีสุขใจที่ลูกชายมีความสุขและกำลังจะสร้างครอบครัวของตัวเองที่พร้อมจะดูแลกันและกัน ไม่ต่างจากสามีทางพุดินัยของเธอ ที่ถึงแม้เธอกับสามีจะหย่าร้างกันไปเพราะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่าง

สองครอบครัว ซึ่งพ่อแม่ของเธอและพ่อแม่ของสามีไม่ลงรอยกัน ถึงทั้งคู่จะดันทุรังแต่งงานกัน แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ต้องเลือกที่จะทำหน้าที่ของลูกที่ดีมากกว่าหน้าที่ของสามีและภรรยา แต่ความรักและความห่วงใยยังคงส่งผ่านถึงกันและกันอยู่ตลอดเวลา บางครั้งรัศมีและจักรินทรก็นัดพบเจอกันให้หายคิดถึง มีบ้านหลังเล็กๆ ที่กรุงเทพฯ เพื่อมาใช้เวลายามว่างอยู่ด้วยกัน

‘แม้รู้ว่าลูกจะทำให้หนูตามีความสุขได้ และแม่รู้ว่าหนูตาเองก็จะทำให้ลูกมีความสุขได้ด้วยเช่นเดียวกัน แต่เหนือสิ่งอื่นใด ลูกต้องคอยพุงความสัมพันธ์ของลูกกับหนูตาเอาไว้ให้ดี หนักนิดเบาหน่อยก็ให้อภัยกัน อย่าใช้อารมณ์จนทำให้คนที่รักเสียใจ ชีวิตคู่มันจะได้ยืนยาว อย่าให้มันเป็นเหมือนพี่ชายของลูกที่ประคองชีวิตคู่เอาไว้ไม่ได้ จนสุดท้ายก็เลิกรากันไป’

รัศมี อดีตเจ้าของฟาร์มไผ่มุกขนาดใหญ่ที่พังงาเตือนสติลูกชายคนเล็กอย่างกังวลถึงอนาคตชีวิตคู่ของลูกชาย

‘ผมรู้ครับแม่ ผมจะทำมันให้ดีที่สุด จะไม่ยอมให้มันเป็นอย่างพี่ธนะหรืออย่างพ่อกับแม่แน่นอนครับ’ พ่อเลี้ยงจินธนทตอบมารดาด้วยรอยยิ้ม ตั้งปณิธานเอาไว้ว่าจะไม่ทำให้สูญพิตตาเสียใจที่เลือกใช้ชีวิตคู่กับเขา เขาจะสร้างครอบครัวให้ดีที่สุดเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้

‘ประคองมันไปให้สุดทาง ถ้าประคองไม่ไหวก็หยุดพักชั่วคราวก่อนจะเริ่มกันใหม่ เข้าใจที่แม่บอกใช่ไหม’ รัศมีอดห่วงลูกชายคนเล็กไม่ได้ เพราะเคยพลาดมาแล้วกับลูกชายคนโตที่ยิ่งทิ้งเรื่องให้เธอตามเช็ดตามเก็บจนถึงปัจจุบัน

รัศมีกลัวว่าลูกชายคนเล็กจะเดินตามรอยพี่ชาย เพราะลูกชายคนโตนั้นเธอเป็นคนเลือกคู่ชีวิตและวางแผนทางเดินให้ โดยไม่สนใจว่าหนุ่มสาวทั้งสองนั้นจะชอบพอกันหรือไม่ เธอยื่นข้อเสนอในสิ่งที่ลูกชายต้องการเพื่อแลกกับการจดทะเบียนสมรส จนสุดท้ายชีวิตคู่ของ

ลูกชายนั้นก็ไปไม่รอด สร้างความเสียใจให้แก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง รวมถึง
เธอเองที่เสียใจจนถึงทุกวันนี้

ในขณะที่เจ้าบ่าวของงานแต่งงานเจ็บอาการไม่อยู่ ต่าง
จากเจ้าสาวที่เดินกระวนกระวายอยู่ในห้องเก็บตัว เล็บสีชมพูอ่อนถูก
เจ้าของยกขึ้นมากัดจนแทบจะฉีก มันเป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง
ที่เธอพอทำได้ในตอนนั้น

‘พุฒิคะ’ สุพัฒตารับรับสายบุคคลที่เธอกำลังรอคอยอยู่อย่าง
วิตกกังวล ‘คุณจะให้ตาไปหาที่ไหนคะ โรงแรมที่ตัวเมืองที่เราเคยไป
ใช่ไหมคะ พุฒิรอตาแป้นึงนะคะ ไม่นานหรอกคะ’

สุพัฒตาทุดด้วยรอยยิ้ม ก่อนคิดหาทางหนีออกจากการแต่งงาน เธอ
ไม่คิดมาก่อนว่าตัวเองจะเปลี่ยนใจหรือปันใจไปให้ชายอื่น เธอคิดว่า
ตัวเองยึดมั่นและยกใจให้พ่อเลี้ยงจิณฉนน์ที่มาตลอด แต่แล้วพอได้มา
เจอกับพุฒินาททุกอย่างก็เปลี่ยนไป ชายหนุ่มเอาใจเก่งแถมยังให้ใน
สิ่งที่เธอไม่เคยได้จากพ่อเลี้ยงจิณฉนน์ นานวันเข้าหัวใจของเธอก็
ไม่ได้อยู่ที่พ่อเลี้ยงอีกต่อไป แต่ตอนนี้เธอกำลังจะแต่งงานในอีกไม่กี่
นาทีข้างหน้า สิ่งที่ได้คิดได้ตอนนี้คือ

เธอต้องหนีการแต่งงาน!

สุพัฒตาทำอย่างที่ได้คิดเอาไว้ด้วยความช่วยเหลือจากพุฒินาท
เธอหนีออกจากการแต่งงานได้สำเร็จก่อนที่จะงานจะเริ่มเพียงแค่นี้ไม่กี่นาที

รอยยิ้มยินดีของเจ้าบ่าวจางหายไป ขบขันแน่นจนกราม
ขึ้นสันฐาน กำมือหนาจนเส้นเลือดปูดโปน จนคนเป็นพ่อเป็นแม่ต้อง
ลုပ်หลังปลอบลูกชายอย่างเห็นใจ แยกหรือในงานต่างก็ไม่กล้าถามไถ่
ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น เพราะเกรงบาร์มีของทั้งสองครอบครัวนี้ซึ่งเป็น
คนใหญ่คนโตของจังหวัด

‘ดีแล้วละ อย่างน้อยแกก็ยังไม่หลวมตัวไปจดทะเบียนสมรสจนกลายเป็นห่วงผูกคอตายแบบฉัน ดีแล้วที่มันเป็นแบบนี้ อย่างน้อยแกก็ไม่ต้องเสียใจในวันข้างหน้า ไม่ต้องมีพันธะต่อกัน ให้มันจบลงตรงนี้แหละ’ นายหัวภรรยานบอกร้องชายอย่างคนผ่านโลกมาเยอะ ทั้งที่อายุห่างกันเพียงแคปีเดียว

รัศมีให้กำเนิดลูกชายทั้งสองคนหัวปีและท้ายปี ทั้งคู่เติบโตมาด้วยกันจนกระทั่งภรรยานบอกร้องได้สืบขอบ ส่วนพ่อเลี้ยงจินฉนวนเองก็เพิ่งจะก้าวขอบ พี่น้องทั้งสองก็ต้องแยกจากกัน

เรื่องแต่งงาน หมั้นหมาย จดทะเบียนสมรส ใช้ชีวิตคู่ ภรรยานบอกร้องผ่านมาหมดแล้วทั้งนั้น ทั้งที่เขากับภรรยาไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่ก็อยู่ด้วยกันมาเกือบสองปี

‘ผมเสียใจอะพี่รัณ ทำไมตาเขาทิ้งผมไปแบบนี้’ พ่อเลี้ยงจินฉนวนที่เค้นคำพูดออกมาทั้งที่ยังรู้สึกเจ็บจุกตรงกลางอก

พ่อเลี้ยงจินฉนวนที่ไม่คิดโกรธแค้นเจ้าสาว เขาเพียงแค่ต้องการรู้ความจริงว่าทำไมหญิงสาวถึงหนีงานแต่งและทิ้งเขาไปโดยไร้ซึ่งคำบอกลา

สามเดือนหลังจากนั้นพ่อเลี้ยงจินฉนวนก็ได้รับข่าวร้ายของอดีตเจ้าสาว ทางครอบครัวของสุพัทธาส่งการ์ดเชิญงานศพมาให้ครอบครัวของเขา ชายหนุ่มนั่งค้างไปนานเมื่อรู้ว่าอดีตเจ้าสาวของเขาเสียชีวิตไปแล้ว

ชายหนุ่มตามสืบเรื่องราวทั้งหมดจนรู้ว่าสุพัทธาอกใจเขาแอบไปมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นและหนีงานแต่งไปกับผู้ชายคนนั้น พอสืบไปสืบมาเขาก็รู้ดีกว่าชายคนนั้นทิ้งสุพัทธาไปเมื่อได้ในเรื่องที่ต้องการหญิงสาวเสียใจอยู่นานจนตรอมใจตาย

มันเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ในชีวิตของเขาและมันยังค้างคาในใจของเขาอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่เพราะคนรักหนีตามผู้ชาย ไม่ใช่เพราะ

คนรักแอบมีคนอื่น แต่เพราะเขาเสียใจที่รักผู้หญิงคนนั้นจนหมดหัวใจ โดยที่เขาไม่เคยรับรู้เลยว่าหญิงสาวมีใครอีกคน

“ถึงเวลาแก้แค้นแล้วนายพุฒินาท!” ชายหนุ่มเอ่ยลอดไรฟัน ก่อนจะรวบเอกสารและภาพถ่ายเก็บใส่ลิ้นชักโต๊ะทำงานของตัวเอง เขาต้องวางแผนการแก้แค้นครั้งนี้เสียก่อน ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเหมือนที่เขาเคยได้รับ ว่าการที่สูญเสียสิ่งที่รักมากมันรู้สึกยังไง!

“แล้วเรื่องคุณมันต์แกจะทำยังไงต่อไป” ธนานพถามเพื่อนสนิท เขานึกห้วงหญิงสาวขึ้นมา เมื่อความจริงเรื่องเพศของเธอถูกเปิดเผยพร้อมกับเอกสารประวัติของพุฒินาท

“บุคคลสำคัญเลยละ” พ่อเลี้ยงจินธนนทยกยืมร้าย

“แต่คุณมันต์เธอไม่เกี่ยว” ธนานพเตือนสติเพื่อน

“ตอนนั้นฉันก็ไม่เกี่ยว! ตาทั้งฉันไปมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับไอ้พุฒินาท ฉันไม่ได้รับแม้แต่คำขอโทษ แต่ฉันไม่เคยสนใจ ฉันใช้ชีวิตหลังจากงานแต่งได้แบบปกติที่สุด แต่ตอนที่ฉันรู้ว่าเธอตาย มันบอกฉันได้ดีเลยว่าหัวใจของฉันยังเจ็บอยู่ บาดแผลยังไม่เคยหายไป และสุดท้ายก็เป็นฉันเองที่เจ็บปวดอยู่คนเดียว ทำไมฉันถึงเจ็บอยู่ล่ะ” พ่อเลี้ยงจินธนนทถามเพื่อนสนิทอย่างใจเย็น

“เพราะแกยึดติดต่างหาก ถ้าเกลืองปล่อยวางทุกอย่างจะดีขึ้น แกเจ็บปวดเพราะว่าแกไม่เกี่ยวข้อง แกรู้สึกยังไงคุณมันต์เธอก็คงรู้สึกไม่ต่างจากแกนักรอ กใจเขาใจเราเว้ย!” ธนานพได้แต่เตือนสติ เพราะถึงห้ามอย่างไรเพื่อนก็คงไม่ฟังอยู่ดี

“วานแกบอกแพรวไหมว่าฉันสั่งให้พี่เลี้ยงคนใหม่ขึ้นมาเริ่มงานได้เลย ส่วนธมนต์ส่งไปเป็นคนใช้ที่บ้านพักเชิงดอยแทนงานที่ซอป” พ่อเลี้ยงจินธนนทวานให้เพื่อนสนิทที่ต้องอยู่จัดการเอกสารแทนตัวเอง ต่อ ส่วนเขาต้องออกไปทำธุระในตัวเมือง เนื่องจากจักรินทรวานให้เขา

ไปพบปะผู้หลักผู้ใหญ่ของจังหวัดเพื่ออภิจักรไรกาแฟและไรชาที่จะลงมือทำในอีกไม่ช้านี้

“ฉันคงห้ามแกไม่ได้สินะ”

“ปล่อยให้ฉันทำเถอะ ทำอะไรลงไปฉันก็ได้สิ่งนั้นเอง” พ่อเลี้ยงจินฉนวนที่พูดตามหลักธรรมชาติ เขารู้ดีอยู่แล้วว่าทำอะไรลงไปสิ่งนั้นมันจะหวนกลับมาทำร้ายตัวเขาเองเข้าสักวัน อย่างที่เขา กำลังทำให้มันหวนกลับไปทำร้ายพุฒินาท แต่เพราะความแค้นบังตา เขาจึงไม่สามารถห้ามการกระทำและการตัดสินใจครั้งนี้ของตัวเองได้เลย

“ห้าเดือนที่ผมเจ็บปวด ผมจะทำให้คนที่คุณรักมากเจ็บปวด เจียนตายเหมือนกับผม สุพัตตา! พุฒินาท!” พ่อเลี้ยงจินฉนวนที่คิดเสมอว่าเขาไม่ได้อาฆาตอดีตคนรัก แต่เอาเข้าจริง เขาก็ใจไม่กว้างพอที่จะลืมเรื่องราวพวกนี้และยอมให้อภัยทุกคนได้ ที่เขานิ่งเพราะไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่างหาก แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าควรจะทำอย่างไรเพื่อให้คนพวกนั้นเจ็บปวด

5

เริ่มต้น

ธมนต์ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเธอถึงไม่ได้กลับไปทำงานที่ชอบอย่างเดิมเมื่อพี่เลี้ยงคนใหม่มาถึง แถมยังต้องมาทำงานอยู่ที่บ้านพักเชิงดอย บ้านพักไม้สักขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่เชิงดอย ห่างจากไร่ทางเหนือเกือบสิบกิโลเมตร ซึ่งเป็นบ้านพักของพ่อเลี้ยงจิณฉัตรแทน

เธอมีหน้าที่ทำความสะอาดบ้านพัก และในช่วงเวลาสามวันมานี้เธอแทบจะไม่มีเวลาทำอะไรเลยนอกจากทำความสะอาดบ้านทั้งหลัง เพราะว่าบ้านพักหลังนี้ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อนเลย มีฝุ่นและหยากไย่เกาะเต็มบ้าน

ข้าวของเครื่องใช้ถูกคลุมด้วยผ้าสีดำจนแทบจะมองหายความสวยงามไม่เจอ แต่พอธมนต์ลงมือทำความสะอาดและจัดข้าวของเครื่องใช้ให้เข้าที่เข้าทาง ความสวยงามก็ปรากฏแก่ดวงตาสิริสวัสดิกาล จนอดใจจ้องมองไปรอบๆ อย่างตกตะลึงไม่ได้

ยิ่งตระเวียงบ้านชั้นล่างซึ่งเป็นจุดที่เธอชอบมากที่สุด สามารถชมทิวทัศน์ของไร่ทางเหนือได้ทั้งไร่ และยังเห็นกลุ่มดาวได้ชัดเจนอีกด้วย

“หนูมินต์! อยู่ไหมลูก” เสียงตะโกนจากหน้าบ้าน ทำให้ธมนต์ต้องวางงานในมือลงก่อนจะเดินออกไปตามเสียงเรียก

“มีอะไรคะบ้านาง” ธมนต์ถามหญิงวัยกลางคน ซึ่งแต่งกายด้วยชุดพื้นบ้านอย่างคุ้นเคย

“พ่อเลี้ยงให้ป้าพาคนงานมาเก็บบ้านจ๊ะ”

คำตอบของอีกฝ่ายทำเอาธมนต์ยืนนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะถอนหายใจออกมา ถ้าพ่อเลี้ยงจินณนนท์จะส่งคนงานมาทำความสะอาดบ้านอยู่แล้ว แล้วทำไมต้องให้เธอมาก่อนที่จะส่งคนงานมาตั้งสามวัน จนเธอจัดการเก็บกวาดทำความสะอาดบ้านพักจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ใบหน้าสวยງ่างอย่างขัดอารมณ์ นึกโมโหพ่อเลี้ยงอยู่ในใจ

“เดียวขึ้นไปขนของในห้องนั้นออกมาทั้งหมดนะ แล้วเอาเตียงกับตู้หลังใหม่เข้าไปแทน” แม่บ้านใหญ่ประจำตระกูลวิริชชาญชัยส่งคนงาน ก่อนจะเดินเข้าไปสำรวจตัวบ้านที่ไม่เคยถูกใช้งานและถูกปิดตายตั้งแต่เมื่อห้าเดือนก่อน

“ห้องนั้นมีอะไรหะคะ มั่นต์ว่าจะเข้าไปทำความสะอาดแต่ก็หากุญแจห้องไม่เจอ” ธมนต์อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ เพราะห้องที่อยู่ทางซ้ายมือเป็นห้องเดียวที่เธอหากุญแจไม่เจอ แถมวิวตรงระเบียงห้องคงจะสวยกว่าระเบียงชั้นล่างซึ่งเป็นจุดที่เธอชอบที่สุด

“ป้าบอกไม่ได้หรอก พ่อเลี้ยงสั่งไว้” คนเก่าแก่ง่ายไม่กล้าพอจะเล่าเรื่องของเจ้านาย ได้แต่บ้ายเบี่ยงยกชื่อพ่อเลี้ยงจินณนนท์ขึ้นมาอ้าง

ธมนต์ไม่กล้าถามซ้ำชี้ ความสงสัยยิ่งเพิ่มทวีคูณ ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองข้าวของมากมายที่บ่งบอกได้อย่างชัดเจนเลยทีเดียวว่าของพวกนี้มันคืออะไร

ชุดตกแต่งห้องหอ!

‘แสดงว่าบ้านหลังนี้เป็นเรือนหอของพ่อเลี้ยงสินะ’ ธมนต์วิเคราะห์ตามสิ่งที่เห็น ก่อนที่ดวงตาสีรัตติกาลจะเบิกกว้างเมื่อเห็นภาพถ่ายขนาดใหญ่ในมือคนงาน

“ป้านางคะ นันรูปเพื่อนพ่อเลี้ยงจินไม่ใช่หรอคะ แล้วทำไมมา
อยู่ในบ้านของพ่อเลี้ยงจินได้คะ” ธมนต์เดินเข้าไปถามก่อนสมองจะ
ประมวลผลทั้งหมดออกมา นิ้วเรียวสววยพลางชี้ไปยังภาพคู่บ่าวสาว
ดวงตาสีรัตติกาลดูบ๊วไปมาอย่างไม่รู้สาเหตุ

“นั่นพ่อเลี้ยงต่างหากละหนูมินต์! เพื่อนของพ่อเลี้ยงที่ไหนกัน”
หญิงวัยกลางคนขบขันกับคำถามของหญิงสาว ขนาดบุคคลที่ไม่ใช่
คนงานในไร่ยังรู้เลยว่าพ่อเลี้ยงจินธนนทีคือคนไหน

“พะ...พ่อเลี้ยงจิน” ธมนต์พิมพ์ำออกมาก่อนจะนั่งค้างตกตะลึง
เธอเข้าใจผิดมาตลอดเลยหรือ ว่าเพื่อนของพ่อเลี้ยงจินธนนทีคือ
พ่อเลี้ยง ส่วนคนที่เธอคิดว่าเป็นพ่อเลี้ยงคงจะเป็นเพื่อนของพ่อเลี้ยง
แทน

“เดี๋ยวป้าต้องกลับลงไปทำอาหารให้คุณหนูนาราแล้วละ ป้าวาน
ให้หนูช่วยดูคนงานย้ายของต่อให้เหนื่อยนะลูก”

ธมนต์พยักหน้ายิ้มรับคำ ก่อนยื่นมองภาพถ่ายบ่าวสาวไม่วางตา
เจ้าบ่าวเจ้าสาวดูเหมาะสมกันเหลือเกิน แต่ทำไมแววตาของเจ้าสาว
ถึงอมทุกข์ขนาดนั้นกันนะ

‘เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่มีใครพูดถึงคนรักของพ่อเลี้ยงเลย’

ธมนต์ได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้ในใจ เพราะคงไม่มีใครพูดถึง
มันเป็นแน่ ขนาดเธอถามแม่บ้านใหญ่ที่ทำงานที่นี่มานานยังไม่ได้
คำตอบเลย

“จะให้พวกผมช่วยทำความสะอาดไหมครับ” คนงานชาย
ถามขึ้น

ธมนต์หลุดออกจากภวังค์ ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นจนคนงานต้อง
พูดซ้ำอีกรอบ

“ไม่ต้องคะ เดี่ยวมินต์ทำเอง” หญิงสาวตอบกลับด้วยรอยยิ้ม
ก่อนจะเดินตามหลังคนงานชายไปนอกบ้าน ได้ยินเสียงพูดคุยของ

คนงานลอยเข้าหู แต่หญิงสาวก็ยังคงนิ่งไม่ต่อความหรือคัดค้านอะไร

“กะเทยสวยขนาดนี้เลยเหรวะ ได้ยินเขาพูดกัน ไม่คิดว่าจะสวยขนาดนี้”

“นั่นสิ สวยจริงๆ วะ เสียตาย ถ้าเป็นผู้หญิงนะ ข้าต่อแถวจับคนแรกเลยว้ย”

ธมนต์ลอบยืมข้ากับคำพูดเหล่านั้น เธอไม่ใช่กะเทยเสียหน่อย สาวแท้แม่ให้มาต่างหาก แต่ก็ดีที่ทุกคนเข้าใจผิดแบบนี้ เพราะหากความจริงปรากฏเธอจะใช้ชีวิตในไร่ลำบากขึ้น คนงานคงคอยจ้องจะเข้ามาทำความรู้จัก เผลอๆ อาจเมาเหล้าและจับเธอปล้ำขึ้นมา

ในเวลาต่อมาธมนต์ก็เข้าไปจัดการความเรียบร้อยภายในห้อง หอดตามความคิดของเธอ ก่อนจะลงมือทำอาหารกินเองง่ายๆ โชคดีที่พ่อเลี้ยงจินธนทียังให้คนงานนำของสดขึ้นมาให้บ้าง

“ทำงานเสร็จแล้วเหรวะ ถึงมานั่งกินข้าวทั้งที่ยังไม่ถึงเวลาพักเที่ยง!” เสียงกร่ำกรวดดังจากด้านหลัง

ธมนต์ทำหน้านิ่งก่อนจะลดมือซึ่งกำลังดักไข่เจียวเข้าปากลง ดวงตาสีรัตติกาลหันไปมองพ่อเลี้ยงจินธนทียที่เธอเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเพื่อนพ่อเลี้ยงมาตลอด

“เสร็จแล้วค่ะ” ธมนต์ตอบกลับก่อนจะมองใบหน้าอีกฝ่ายนิ่งอย่างไม่เกรงกลัว

ก็ในเมื่อแต่ก่อนเขาเป็นเพียงเพื่อนของพ่อเลี้ยง มีสิทธิ์อำนาจเพียงนิดเดียวในไร่ แถมยังชอบพูดจาจนประสาทจนเธอตบะแตก ต่อว่าเขาสารพัด และดูเหมือนว่าแต่ก่อนอีกฝ่ายจะพอใจที่เธอมีท่าที่อย่างนั้น

ไม่ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า แวดตากรุ่มกริมของพ่อเลี้ยงหนุ่มแปรเปลี่ยนมาเป็นแข็งกร้าว

“เสร็จแล้วก็ให้มานั่งทานข้าวแบบนี้ได้ มันยังไม่ใช้เวลา

พัก” พ่อเลี้ยงจินธนนท์ยังคงหาเรื่องต่อว่าอีกฝ่ายไม่เลิก

ธมนต์ลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารก่อนจะเดินนำกับข้าวเข้าไปเก็บ เธอเพิ่งกินไปได้แค่ไม่กี่คำแถมเมื่อวานตอนเย็นก็ไม่ได้กินอะไรเพราะมัวแต่ทำความสะอาดบ้าน เธอพยายามห้ามปรามตัวเองไม่ให้ต่อล้อต่อเถียงกับพ่อเลี้ยงจินธนนท์เพราะสถานะของเขาไม่เหมือนเดิม เธอมีสิทธิ์ถูกไล่ออกได้ง่ายๆ

พ่อเลี้ยงจินธนนท์มองอีกฝ่ายอย่างพอใจแต่ก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมหญิงสาวถึงไม่ต่อว่าเขาอย่างเคย ไม่แม้แต่จะเถียงกลับอย่างทุกครั้ง แวตตาของชายหนุ่มสั้นไหวชั่วคราวก่อนจะกลับมาแข็งกร้าวดังเดิม

“แน่ใจนะว่าทำความสะอาดเสร็จหมดแล้ว ทำไมฝุ่นถึงยังเกาะบนหลังตู้อยู่แบบนี้!” ชายหนุ่มยกนิ้วชี้โชว์ให้ธมนต์ได้เห็นคราบฝุ่นที่เปื้อนอยู่บนนิ้ว

หญิงสาวกัดริมฝีปากอย่างอดกลั้น หากเป็นเมื่อก่อนเธอคงโต้ตอบเขาไปแล้ว แต่ตอนนี้เธอไม่มีสิทธิ์เถียงเขา “ฉันเอี่ยมไม่ถึงคะ มันอยู่สูง”

“ไปเอาเก้าอี้มาซะ แล้วปีนขึ้นไปทำความสะอาด” ไม่รอให้หญิงสาวอธิบายถึงเหตุผลต่อ เขาก็ออกคำสั่งทันที

“คะ” ธมนต์กักฟันตอบรับอย่างจำยอม ก่อนจะเดินก้มหน้าออกไปด้านนอกเพื่อนำเก้าอี้มาปีนขึ้นไปทำความสะอาดตู้โชว์ตามคำสั่ง

ชายหนุ่มจ้องมองการเคลื่อนไหวอย่างยากลำบากยามปีนขึ้นลงเก้าอี้ของธมนต์ด้วยใบหน้านิ่ง ไม่มีแม้แต่ความสงสัยหรือในแวตาดูนี้มันแค่บทเริ่มต้น เขายังไม่ได้ลงมือทำจริงจัง สิ่งที่อยู่ในหัวยังมีอีกมากมายให้เขาลงมือทำ

ชายหนุ่มกวาดมองไปทั่วทั้งเรือนร่างของธมนต์ซึ่งซ่อนรูปเอาไว้อย่างที่เขาคิดไม่มีผิด เขามองข้ามเสื้อผ้าแบรนด์เนมของแท้และการแต่งตัวที่ดูดีราวกับแพชั่นนิสตาด้วยของแบบนี้ไปได้อย่างไรกัน ทำไม

ไม่เคยเอะใจเลยสักนิดว่าหญิงสาวตรงหน้าไม่ใช่กะเทย แถมยังเป็นถึงลูกหลานของเจ้าสัวใหญ่เสียด้วย!

“เงินเดือนออกคุณคงเอาไปผ่าตัดส่วนนั้นทิ้งไปสินะ ดีแล้วละ คิดจะเป็นผู้หญิงก็ควรจะเป็นมันทั้งตัวถึงจะถูก” คำพูดจาเสียดสีถูกส่งออกมาเพื่อทำลายความเจ็บ ถึงแม้จะรู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวตรงหน้าไม่ใช่เพศที่สาม แต่พอเลี้ยงจินรนนท์ยังไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขารู้ความจริงแล้ว

ธมนต์ชะงักมือที่กำลังขีดหลังตู้ก่อนจะกัดริมฝีปากกลางอย่างอดกลั้นกับคำพูดของชายหนุ่ม

“มันก็ต้องดูก่อนนะคะว่าพอหรือเปล่า จะเป็นพระคุณอย่างมากเลยคะถ้าคุณยอมจ่ายเงินให้ก่อนล่วงหน้าสักสามสี่เดือน คงจะพอจ่ายค่าผ่าตัด แต่...คุณคงจ่ายให้ไม่ได้ใช่ไหมคะ ฮี! เสียตายจริง” ธมนต์ตอกกลับพอเลี้ยงจินรนนท์ ก่อนจะแหย่ม้อยอย่างพอใจแล้วหันหลังกลับไปทำงานตรงหน้าต่อให้มันเสร็จๆ ไป

พอเลี้ยงจินรนนท์นั่งเจ็บไปครู่หนึ่ง เมื่อได้ยินสรรพนามเรียกชื่อเขาจากธมนต์ ซึ่งหมายความว่า เธอรู้ความจริงแล้วว่าเขาคือใคร

“อยากได้หรือ เอาสี! เดี่ยวผมจ่ายให้แถมจองคิวนัดหมอให้เลยก็ยังได้ พอตีผมมีหมอที่รู้จักกันอยู่นะ เป็นหมอด้านนี้เฉพาะเลยด้วย” ไม่ว่าเปล่า พอเลี้ยงจินรนนท์ก็หยิบโทรศัพท์เครื่องหรูขึ้นมากดโทร. ออก แสดงให้เห็นว่าเขารู้จักแพทย์ด้านศัลยกรรมจริงๆ

ธมนต์จ้องมองการกระทำของพอเลี้ยงจินรนนท์อย่างตกใจ ก่อนจะลนลานกระโดดลงจากเก้าอี้จนเกือบเสียหลักกับกระแทกพื้นหมับ!

ธมนต์คิดว่าโทรศัพท์มือถือของพอเลี้ยงจินรนนท์มากดตัดสาย ซึ่งชื่อที่ปรากฏอยู่ทำเอาใจของเธอเต้นตึกตัก

เขาไม่ได้พูดเล่น! ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองใบหน้าอีกฝ่ายอย่าง

คาดโทษ

“ตัดสายทำไม อยากฆ่าไม่ใช่หรอ ผมก็จะนัดให้ไป กลัวอะไร” พ่อเลี้ยงจินธนนท์ต้อนหญิงสาวด้วยคำพูดปกติ ไม่มีหลุดซ้ำกับท่าทางเมื่อครู่ ก็นั่งอนๆ นั่นเกือบจะได้รอยจ้ำเสียแล้ว

“อะ...ฉันอยากเก็บเงินด้วยตัวเองค่ะ” ธมนต์ตอบเสียงเรียบ เก็บอาการตื่นกลัวเอาไว้

“นี่ก็เงินคุณนะ เงินเดือนล่วงหน้าไง ตามที่ขอเลย” ชายหนุ่มยกยืมเจ้าเล่ห์ แกว่งตากรู่มกริมจนธมนต์ต้องจ้องมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ

“แต่ฉันยังไม่พร้อมฆ่าตอนนี้ค่ะ”

“ทำไม หรือว่าคุณเป็นผู้หญิงอยู่แล้ว แต่มาโกหกสร้างหลักฐานปลอมๆ ขึ้นมา” เขาหย่อนลูกกระเบิด ก่อนจะแอบยิ้มอย่างพอใจกับอาการตกใจของหญิงสาว

“ปะ...เปล่าอะคะ ใครจะกล้า!” ธมนต์ได้ตอบพ่อเลี้ยงกลับ หัวใจเต้นระรัว หรือเขาจะรู้แล้วว่าเธอไม่ใช่ผู้ชาย

บ้าน่า...วันนั้นเขายังคิดจะปล้ำเธออยู่เลย ถ้าเขารู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงจะหยุดทำไม

หญิงสาวส่ายหน้าซ้ำๆ ชับไล่ความคิดแปลกๆ ของตัวเองออกไป

“มีพิรุณะคุณนะ” พ่อเลี้ยงจินธนนท์ยังคงหาคำพูดมาต้อนให้ ธมนต์จมนม

ก็มันอดแก้งไม่ได้นี่นา ขนาดทำหน้าที่อยู่ดูสวຍไม่เปลี่ยนสวຍมากจนเขาต้องจ้องมองอย่างหลงใหลไม่ได้

ก่อนที่ความคิดของชายหนุ่มจะเลยเถิดไปมากกว่านั้น เขาก็หยุดความคิดของตัวเองก่อนที่เขาจะกลายเป็นหมากแทนผู้คุมเกม “ไปทำงานต่อได้แล้ว คิดจะฉ้อโกงหรือไง”

“เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ประสาท!” ธมนต์พึมพำ ดวงตาเบิกกว้างเมื่อ

แปลต่อว่าอีกฝ่าย

“ว่ายังไงนะ!” พ่อเลี้ยงจินฉนวนทพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“ขอโทษค่ะ ฉันจะกลับไปทำงานแล้วค่ะ” ธมนต์ปลีกตัวออกมาทำงานในส่วนของตัวเองต่อ แต่ก็อดลอบมองอีกฝ่ายไม่ได้...อะไรจะน่ารักขนาดนี้

ทำท่าทางเก๊กหล่อแต่แววตาลลับวูบไหว แถมคำพูดคำจายังไม่จริงจังจนเธอจับทางได้ คงอยากจะให้เธอกลัวละสิ! เหอะ! ธมนต์ลอบยิ้มอย่างขบขัน หัวใจเต้นรัวเมื่อนึกถึงท่าทางของอีกฝ่าย หญิงสาวหายใจเข้าออกซ้ำๆ รู้ดีว่าอาการที่เป็นอยู่ตอนนี้คืออะไร

แม่บ้านจากห้องอาหารของริสอร์ททางเหนือถูกส่งตัวเพื่อ มาช่วยทำอาหารมือเย็นให้พ่อเลี้ยงเจ้าของบ้าน โดยมีธมนต์เป็นลูกมือช่วยงานในครัว ก่อนจะปลีกตัวออกมาจัดเตรียมเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ในการอาบน้ำให้พ่อเลี้ยงตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายเอาไว้เมื่อตอนเย็น

หญิงสาวจัดวางเตรียมข้าวของเครื่องใช้ให้ใกล้มือพ่อเลี้ยงจินฉนวนมากที่สุด จะได้หยิบจับมาใช้ง่ายขึ้น วางชุดนอนสีเข้มแบรนต์ดังลงบนเตียงกว้างภายในห้องนอนชั้นสองอย่างเบามือ

“เตรียมของใช้ส่วนตัวผมเสร็จแล้วหรือ” เสียงเข้มดังขึ้นสวนกับร่างบางที่กำลังจะเดินออกไปจากห้องนอนพอดี

“เสร็จแล้วค่ะ อุปกรณ์อาบน้ำอยู่ในห้องน้ำ ผ้าเช็ดตัวแขวนอยู่ที่ราว ครีมน้ำหอมวางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง ส่วนชุดนอนวางอยู่บนเตียงค่ะ” ธมนต์อธิบายถึงสิ่งที่ตัวเองจัดการให้พ่อเลี้ยงจินฉนวนอย่างละเอียดเพื่อกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามมาภายหลัง หากพ่อเลี้ยงหาของเหล่านั้นไม่เจอ

“เสร็จงานแล้วก็ไปพักได้” ชายหนุ่มบอก ก่อนจะเดินเข้าไปใน

ห้องนอน

ธมนต์หันหลังมองตามร่างสูงอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเดินลงไปที่ด้านล่าง โชคดีที่แม่ครัวทำอาหารเผื่อไว้ให้เธอ หญิงสาวจึงไม่ต้องเสียเวลาไปทำอาหารเอง เพราะมันก็คงไม่พ้นไข่ทอดหรือไม้อกแกงจืด แกรมเธอยังเหนื่อยมาทั้งวัน และเริ่มรู้สึกเหมือนกำลังจะหมดแรง อยากทิ้งตัวลงบนที่นอนนุ่มๆ แล้วหลับตา เปิดฟังเพลงคลาสสิกจากโทรศัพท์มือถือเพื่อผ่อนคลายความเหนื่อยล้า

“เฮ้! ไม่มีสัญญาณ!” ธมนต์ตะโกนเสียงดัง เมื่อหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูว่ามีใครติดต่อมาบ้าง

แล้วเธอจะติดต่อกับน้องชายได้อย่างไรกัน แกรมโทรศัพท์ยังเป็นเหมือนเพื่อนที่เธอเล่นนะ! เธอต้องใช้มันเช็คการเคลื่อนไหวของแพชั่น

“ตายๆ ไม่มีสัญญาณ ไม่ได้...ไม่ได้...ฉันจะไม่ยอมเป็นคนตกยุคไม่ทันแพชั่นหรอกนะ” แววดาจริงจิงปรากฏออกมา นิ้วมือเรียวเลื่อนหน้าจออย่างรวดเร็วเพื่อเข้าไปตั้งค่าต่างๆ ที่คิดว่าจะทำให้สัญญาณมือถือกลับมาใช้งานได้เหมือนเดิม

“เมื่อตอนกลางวันพ่อเลี้ยงจินยังโทร. ได้อยู่เลย แกรมแม่ครัวก็ยังโทร. ตามคนขึ้นมารับด้วย แล้วทำไมตอนนี้มันถึงไม่มีสัญญาณได้ล่ะ”

พ่อเลี้ยงจินธนนที่ซึ่งพันผ้าเช็ดตัวเอาไว้รอบเอวอย่างหลวมๆ เดินออกมาจากห้องน้ำ หยดน้ำที่ไหลลงมาจากเส้นผมดัดสั้น ร่องทรงกระบอกลอนกล่อมเนื้อหน้าท้อง ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กถูกเหวี่ยงพาดที่ไหล่กว้างข้างซ้าย ก่อนที่สายตาจะกวาดมองสิ่งของภายในห้องอย่างพอใจ

ห้องหอของเขาถูกเปลี่ยนแปลงเครื่องใช้ให้เหมือนกับห้องนอนของเขาที่บ้านทางเหนือ ไม่เหลือเค้าของเรือนหอ แต่ถึงอย่างนั้นมันยัง

คงชัดเจนในความทรงจำ ชายหนุ่มมองไปยังชุดนอนที่วางอยู่บนเตียง อุปกรณ์บำรุงผิวพรรณต่างๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

‘เด็กที่เรียนจบด้านแฟชั่นมาอย่างเธอสมแล้วที่จัดเรียงข้าวของ ได้ดีขนาดนี้ แถมยังมองดูไม่รกเสียด้วย นี่...แต่ตอนนี้เธอคงกำลังจะเป็นบ้าไปแล้วสินะ โดนตัดสัญญาธนบัตรที่มีถือไปแบบนี้ คงตามเทรนด์แฟชั่นไม่ทันสักเดือนสองเดือนเลยละ’ พ่อเลี้ยงจินตนาการที่ยัมร่าย เขาต้องตัดหนทางการติดต่อของธมนต์ทุกทาง เขาสั่งคนงานในไร่เอาไว้แล้วว่าห้ามใครพาธมนต์ออกไปจากเขตของบ้านพักเชิงดอยเด็ดขาด

หญิงสาวต้องอยู่ภายในอาณาเขตของเขา พรุ้งนี้เขาจะเริ่มแผนการที่วางเอาไว้ เขาจะนำความเจ็บปวดมาเสิร์ฟให้ธมนต์กับมือเลย คอยดูสิ!

เสียงนกร้องดังขับขานอยู่ที่หน้าต่างซึ่งธมนต์เปิดทิ้งไว้
ตั้งแต่เมื่อคืน หญิงสาวบิดตัวไปมา ยึดเส้นยึดสาย ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูอีกรอบว่าโทรศัพท์ทำงานได้แล้วหรือยัง แต่มันก็ยังไม่มีการสัญญาณอยู่ดี

“เซ็งชะมัด!” หญิงสาวแดงตัวลุกจากเตียงไปล้างหน้าแปรงฟัน เพื่อลงไปที่ทันตริยมอาหารเช้าแบบฝรั่งให้พ่อเลี้ยงตามคำสั่ง แอมเขายังลิสต์รายการอาหารเช้าและอาหารเย็นเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

กลิ่นไข่ดาวทอดกับเนยและกาแฟร้อนๆ ที่อวลไปทั่วทั้ง
ห้องครัวทำให้ชายร่างสูงไม่รอช้า สาวเท้าเดินเข้าไปนั่งรอที่โต๊ะอาหารอย่างไม่มีรีรอ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวกล่าวทักทายอีกฝ่ายแก้เก้อ ก่อนจะนำจานอาหารมาเสิร์ฟตรงหน้า

อเมริกันเบอร์กฟาสต์เป็นอาหารที่ธมนต์ถนัดมากที่สุด แอมยัง

มีเคล็ดลับในการทำอีกด้วย “ทานด้วยก้นลิ” พ่อเลี้ยงจิณฉนันท์เอ่ยชวน เพราะทนไม่ได้กับการที่มีสาวร่างบางมายืนจ้องมองตัวเองกินอยู่แบบนั้น

“เชิญพ่อเลี้ยงก่อนเลยคะ” ธมนต์บอกด้วยรอยยิ้มฝืนๆ เธอเองก็รู้สึกหิวเพราะเป็นคนกินอาหารตรงเวลา แต่กลับต้องรอให้เจ้านายกินก่อน

“คุณมีอะไรทำก็ไปทำเถอะ” เขาออกปากไล่หญิงสาวก่อนจะลงมือกินอาหารเข้าต่อ

ธมนต์พยักหน้ารับก่อนจะเดินออกจากห้องอาหารตรงไปยังห้องนอน

เพลิง! เพลิง! เพลิง!

แก้วนํ้าหลายใบถูกโยนลงบนพื้นจนแตกกระจายไปทั่วห้องนั่งเล่น โดยมีเจ้าของบ้านยืนยิ้มร้าย แว่ตาวาวโรจน์อย่างพอใจ

“นี่...แค่แผลเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นนะ ยังไม่เท่ากับแผลที่ใจของผมเลย” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น ก่อนจะตะโกนเรียกธมนต์

“กะ...เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมเศษแก้วถึงเกลื่อนห้องแบบนี้” ธมนต์ถามด้วยความสงสัยปนตกใจเมื่อพบเศษแก้วแตกกระจัดกระจายไปทั่วห้อง

“ไม่ต้องถามมาก เก็บกวาดมันซะ!” พ่อเลี้ยงจิณฉนันท์พูดขึ้นก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟา ปรายตามองเท้าของหญิงสาวซึ่งไม่ได้สวมสลippersแบบเขา เศษแก้วเล็กๆ ที่มองไม่เห็นคงทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดและทรมานได้

ธมนต์เดินออกมาหิบบไม้กวาดและที่โกยขยะ อดแปลกใจไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น สมองดีไปหมดเพราะกำลังคิดหาทางติดต่อกับน้องชาย เธอต้องรู้ความเคลื่อนไหวของคู่หมั้นจึงสั่งให้น้องชายตามติดและ

ถ่ายรูปมาเป็นหลักฐานในการขอยกเลิกการแต่งงาน

“โอ๊ย!” ธมนต์ร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดเมื่อแผลเหวี่ยงเศษแก้วที่แตกเกลื่อนห้อง

พ่อเลี้ยงจินธนนท์ลอบยิ้มอย่างพอใจ ทว่ารอยยิ้มเยือกเย็นปรากฏเพียงชั่วครู่เมื่อร่างบางไม่สนใจบาดแผลตัวเอง แต่กลับเดินเข้ามาในห้องและลงมือทำความสะอาดทั้งที่เลือดยังคงไหล

“อย่าลืมเช็ดคราบเลือดด้วยล่ะ” ชายหนุ่มพูดเพียงเท่านั้น ก่อนจะเดินออกมาจากห้องนั่งเล่น แวดตาของเขารูบไหว ในใจก็ร้อนรนอยากจะได้เข้าไปคว้าแขนพาอีกฝ่ายไปทำแผล “โอ้เอ๊ย!” พ่อเลี้ยงจินธนนท์ทุบกำปั้นกับผนังอย่างหงุดหงิดตัวเอง

ธมนต์กวาดเศษแก้วมากองไว้ก่อนจะดักลงถุงดำ ไม่ใช่ว่าเขาไม่สนใจแผลของตัวเอง แต่กลัวว่าพ่อเลี้ยงจินธนนท์จะไม่พอใจหากเธอขอตัวออกไปทำแผล หญิงสาวรีบเร่งเก็บกวาดเศษแก้วให้เสร็จก่อนจะล้างแผลซึ่งเลือดยังคงไม่หยุดไหลด้วยน้ำเปล่า

กลิ่นน้ำยาถูพื้นดับกลิ่นคาวเลือดไปจนหมด ธมนต์เช็กความเรียบร้อยของห้องนั่งเล่นจนทั่ว เมื่อไม่พบเศษแก้วหลงเหลือแล้วจึงเดินลงไปตามล้างเพื่อทำงานในส่วนอื่นต่อไป

“นี่...เป็นคนใช้เต็มตัวแล้วสินะ” ธมนต์สมเพชตัวเองเสียเต็มประดา อยู่ดีไม่ว่าดีก็มาทำงานเป็นคนใช้เสียอย่างนั้น

พ่อเลี้ยงจินธนนท์ซึ่งยืนหลบมุม มองดูการกระทำของหญิงสาวทุกฝีก้าวได้แต่ถอนหายใจออกมา เขาใจไม่แข็งพอที่จะทำใจมองข้ามแผลที่เท้าของหญิงสาวได้ ยิ่งเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ใส่ใจแผลเลย เขาก็ยิ่งหงุดหงิด

“มานี่!” ชายหนุ่มพูดเสียงดัง หนักแน่น และดุขึ้น ก่อนจะออกแรงดึงแขนของธมนต์ให้เดินตามขึ้นไปด้านบน ซึ่งจุดหมายปลายทาง

ทางคือห้องนอนของเขาเอง

“พ่อเลี้ยงจะทำอะไรฉัน ปล่อยนะ!” ธมนต์ออกอาการตื่นกลัว เมื่อรู้ว่าเขาจะพาเธอไปที่ไหน ออกแรงยื้อเอาไว้ไม่ให้อีกฝ่ายลากเธอ เข้าห้องได้สำเร็จ ภาพวันที่เขาจูบเธอยังติดตรึง

“เข้ามา!” เขาย้ำอีกรอบ ก่อนจะออกแรงดึงร่างบางเข้ามาภายใน ห้องนอน

“ฉันไม่เข้า พ่อเลี้ยงจะทำอะไรฉัน จะปล้ำฉันใช่ไหม ปล่อยนะ!” ธมนต์พยายามออกแรงยึดขอบประตูเอาไว้แน่น

“ผมไม่ได้คิดจะทำอะไร แค่จะทำแผลที่เท้าให้”

“อะ...แผลที่เท้า...แค่นั้นจริงๆ เหรอคะ” ธมนต์หยุดออกแรงยื้อ

“ใช่” ก้มดูเท้าตัวเองหน่อยสิ เลือดยังไม่หยุดไหลเลย ถ้ามันไหล จนหมดตัวคุณจะทำยังไง ผมไม่อยากให้มีคนมาตายในบ้าน” น้ำเสียง กร้าวบอกรามณ์ของคนพูดได้อย่างดี

ธมนต์ยิ้มแหย่ก่อนจะลดมือลงมาข้างตัว “เชิญค่ะ” หญิงสาว ผายมือไปในห้องนอนของอีกฝ่ายพร้อมกับกะพริบตาปริบๆ อย่าง ขอโทษขอโพย

พ่อเลี้ยงหนุ่มลอบยิ้มก่อนจะตีหน้านิ่ง แล้วเดินนำเข้ามาในห้อง โดยมีร่างบางเดินตามเข้ามา

กล่องปฐมพยาบาลถูกยกลงจากชั้นบนสุดของตู้เสื้อผ้า ซึ่งเขา เดินลงไปหยิบจากห้องครัวมาเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ทำไมเขาไม่เคย ใจแข็งได้เลยสักครั้ง หรือความแค้นที่มีมันยังไม่มากพอ

ชายหนุ่มจับเท้าของธมนต์อย่างไม่รังเกียจ จนหญิงสาวซึ่งนั่ง อยู่บนเก้าอี้เกรงใจพยายามดึงเท้าออกมาและบอกว่าเธอทำแผลเอง ได้ แต่เขากลับบอกให้เธออยู่เฉยๆ นิ่งๆ และลงมือทำแผลให้เสียเอง

“คุณอายุเท่าไรคะ” ธมนต์พูดทำลายความเงียบบภายในห้อง

“ปีนี้ 28 แล้ว ถามทำไม” พ่อเลี้ยงจิบฉันทน์เย็นหน้าขึ้นสบตา

ธมนต์ไม่ตอบ ยักไหล่ร่าวกับว่าก็แค่ถามไปอย่างนั้น จนชายหนุ่มส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะลงมือพับผ้าก็อชให้อย่างเบาเมื่อ แผลไม่ลึกมากแต่เป็นหลายจุด เขาไม่น่าคิดแผนนี้ขึ้นมาเลยจริงๆ ไม่คิดว่าเธอจะไม่สนใจตัวเองถึงขนาดนี้

“คุณไม่ต้องทำงานบ้านแล้วนะ ผมให้คนงานขึ้นมาทำแทน รอแผลหายดีก่อนก็แล้วกัน ลงไปได้แล้ว” ชายหนุ่มออกปากไล่

ธมนต์เดินกะเผลกออกไป ตอนเดินเข้ามาไม่ทันได้คิดถึงบาดแผลและความเจ็บปวด แต่พอเดินออกไปทำไมมันถึงเจ็บขนาดนี้ก็ไม่รู้ หญิงสาวพยายามซ่อนใบหน้าเจ็บปวดเอาไว้ ก่อนจะค่อยๆ กระโดดออกไปด้วยขาข้างเดียว

พีป!

ร่างบางลอยขึ้นจากพื้น ดวงตาสีรัตติกาลจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างสงสัย มือทั้งสองข้างคล้องรอบลำคอของชายหนุ่มเอาไว้ ยึดตัวเอง พอเสียงจิ้งจกบนที่อุ้มร่างบางเดินลงมาด้านล่างและพาไปส่งถึงเตียงนอน ก่อนจะเดินออกไปทิ้งไว้เพียงแค่ความสงสัยเท่านั้น

ใจของหญิงสาวเต้นระรัว ทำไมความรู้สึกของเธอถึงเริ่มชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาก็แค่เจ้านายกับลูกจ้าง